

Nr. 5 (29)
MAIJS 2004

Dundadadznieks

Dundagas pagasta padomes izdevums

3. lpp. Apspriede par dzīvi Dundagā.

5. lpp. Aigars Zadiņš: “Tikai studiju gados uzzināju ciema nosaukumu — Gavsene.”

6. lpp. Kā krievu tanki neieņēma radio un televīzijas staciju. Zaļie kaimiņi no Slīteres nacionālā parka.

7. lpp.

Ļeņingradu nomaina Sanktpēterburga.

Pirms vairākiem gadu desmitiem Dundagas vidusskolas 11. klašu skolēni katru pavasari devās ceļojumā uz skaisto Krievijas pilsētu — toreizējo Ļeņingradu. Latvijas neatkarības gados jaukā tradīcija diemžēl pārtrūka. Šajā maijā tā atjaunojās.

Ļoti priecājamies, ka skolotājas Iveta Kunderka un Sarmīte Dinsberga kopā ar tūrisma aģentūru IMPRO mums sarīkoja ekskursiju uz vairāk nekā 300 gadu veco pilsētu un bija kopā ar mums šajā ceļojumā...

Turpinājums 7. lappusē

■ Ekskursijas pēdējā dienā Pēterhofā.

DAŽAS PILES NO PILS DIENAS

Kur pils, tur pil. Tā varēja nodomāt 15. maijā, sestdienā, kad svinējām otro Pils dienu. Saule tinās mākoņos, lietūs smidzināja, un labi, ka tā. Vismaz pārdesmit lielu un mazu dundadznieku kopā ar krietnu pulciņu viesu piepildīja senos mūrus, liekot tiem ievibrēties dūdu un vijoļu skaņās, atmirdzēt krāsās, nolīgot deju soli.

Kopā prāti un sirds

Tā bija reizē Pils un Mākslas diena. Gluži loģiski, ja atceramies pils iemītniekus. Iecerot pasākumu, galvas kopā lika pils kundze **Anda Felša**, Dundagas mākslas un mūzikas skolas (DMMS) direktore **Linda Vīksna**, direktores vietniece mācību darbā **Sandra Lielanse**, Mākslas nodaļas vadītāja **Sandra Dadze** un pārējie pedagogi, kā arī Eiropas Savienības finansētā LIFE projekta *Zaļais novads 21* koordinatore **Alanda Pūliņa**, lai izdomātu darba kārtību un piesaistītu līdzekļus.

Vēsture vēsturiskā vietā

Pēc neliela ievada — Kolkas koklētāju ansambļa koncerta — skatītāji un dalībnieki devās uz puspagrabstāvu — pretī frizētavai. Tur pagasta padomes priekšsēdētājs **Gunārs Laičāns** atklāja nākamo ekspozīcijas vietu. ES LIFE projekta finansējums ļāvis izremontēt vecās telpas, tā aizsākot *Zaļās pils* ideju. Divās telpās paredzams iekārtot pastāvīgas vēstures ekspozīcijas, bet vienā — DMMS audzēkņu labākos darbus, kas atklāša-

nas reizē piepildīja visu atjaunoto daļu.

Darbnīcās — pēc sirds patikas

Pils otrajā un trešajā stāvā aicināt aicināja desmit dažādas darbnīcas — krāsot ar krītiņiem, apgleznot pudeles un akmeņus, ar sēkliņām un graudiņiem piepildīt traukus, knipelēt, taisīt filca apavus, pīt pinumus no

klūdziņām vai aust prievītes. Visde dzīgāk spēkus izmēģināja jaunākie svētku dalībnieki, bet par māku ieinteresēt pateicība pienākas DMMS mākslas nodaļas skolotājiem un meistariem no Rīgas un Ances (Mirdzas Priedkalnes vadītā tautas daiļamata

■ **Jaunākie svētku dalībnieki Pils pagalmā no dabas materiāliem darināja apaļu čūsku.**
■ **Vislielākā pacietība bija vajadzīga knipelēšanas darbnīcā.**

Visvalža Biezbārža foto

Redaktora ziņa

Lāci vai lāpstu?

Attīstības nodaļas vadītāja Gunta Abaja, rakstot par iespējām iegūt Eiropas Savienības finansiālu atbalstu dažādās nozarēs (rakstu publicēsim nākamreiz), piemin mums palaikam raksturīgo neizlēmību un paļaušanos uz... Laimes lāci. Kas gan ir Laimes lācis? Nekas cits kā nabadzības apliecības izrakstīšana pašiem sev. Ērta, silta sedziņa, kurā ietīt savu pussalūzušo gribu. *Mēs jau neko nevaram. Te jau nekas nav līdzams. Te tikai lāci vajag izvadāt.*

Reizēm var pabrīnīties par enerģiju un laiku, ko iztērē, lāci

meklējot. Un, kamēr mistisko lāci rauga, tikmēr var lūkoties cits uz citu un reizi pa reizei pārmetoši izsaukties: kāpēc neviens neko nedara?

Nesalīdzināmi vienkāršāk būtu nevis bezgalīgi gaidīt, kad atnāks un ieviesīs kārtību policists, kad iekurinās kurinātājs, kad ielu sakops kaimiņš un kad vispārēju laimi un pārtību atnesīs sertifikots Laimes lācis, bet ņemt lāpstu un rakt! To pavasarī visiem no sirds novēlu.

Alnis Auziņš

Šajā avīzes numurā esam ievietojuši aptaujas anketu par pagasta kapličas iespējamo celtniecību. Lūdzam atsaukties un to aizpildīt!

Arnolds Auziņš

* * *

es i dundžiš,
tu i dundžiš
viš i dundžiš —
dundžiņ vis kope.
ģeldig zeper i vel Ance,
Ugāle un Pope,
bet dōdz peic stabul dance,
viņ mums sveš.
visgruntīgāke i dundžiņ,
negrābstes pa keš.
pe mums mitnes līv pēcteč,
kas tik tiem nebi japacieš,
palikš bez sov valad,
a lunknam mēlem tāmnisk bliež

īpaši apmeklējis bibliotēku, lai atsvaidzinātu jaunībā labi pazīstamās valodas skaņas un formas un pirmo reizi mūžā sacerētu pantus tāmnieku dialektā. Pēc uzstāšanās jaunāko grāmatīņu *Dundžiņš* autors dāvāja Sandrai Lielansei (Sandra aicināja dzejnieku uz svētkiem), savai paziņai Varai Kamarai (mūsu skatuves runas pedagoge bija jubileja) un Gunāram Zviedrim (brālēnam).

Ar to dāvinājumi un apsveikumi nebeidzās. Diplomus un piemiņas veltes no mākslas un mūzikas skolas direktores saņēma tie, kas bija līdzdarbojušies svētku sagatavošanā un norisē.

No renesanses un baroka dejas līdz mūsdienu ritmiem

Piecos pēcpusdienā zāle bija sakārtota renesanses šovam. Jaunie, glītie un krāsā ļoti iederīgie lielās zāles krēslī pa malām, vidus atbrīvots deju priekšnesumiem. Tie Rīgas viesu izpildījumā bija gan lēni, gan ļoti sparīgi, no renesanses laikmeta un nedaudz no baroka. Saistošākā tomēr šķita beigu daļa, kad krietns pulks malā vērotāju sastājās lielā aplī un izmēģināja senlaicīgos deju soļus. Tā gan bija tikai tāda iesildīšanās. Pašā vakarā grupa *Putni* aicināja uz balli jau mūsdienīgas mūzikas pavadījumā.

Pēdējā pile

Kādreiz, strādājot laikrakstā *Elpa*, bijām vienojušies par vienu aizliegto tēmu. Par to, ka nomīdīt zālājus ir slikti, nerakstām un nerakstīsim. Jo — kāda jēga rakstīt, ja tik un tā nekas nemainās. *Dundadzniekā* veidojas sava aizliegtā tēma. Nu kāda gan jēga kārtējo reizi skandināt, ka labos pasākumos gribētos redzēt kuplāku apmeklētāju skaitu? Labāk nerakstīt neko, ietaupīt papīru un drukmašīnai pulveri.

Alnis Auziņš

Ko tie nospriež, tas paliek

Pagasta padomē 24. maijā

► Izmaiņas deputātu sastāvā

Pēc Guntas Skujiņas aiziešanas no pagasta padomes un Ineses Kramiņas atteikšanās no deputātes pienākumiem kā nākamais deputāts pagasta padomē sācis darboties Aldonis Zumbergas no saraksta *Par godprātīgu un atklātu darbu*.

► Pirmpirkuma tiesības

Atteicās no pirmpirkuma tiesībām uz nekustamiem īpašumiem *Kaļķnieki* (14 ha), no īpašuma *Kristlībi* atdalāmā 3,45 ha zemes gabala, *Ričardi* (9,7 ha), *Berģi* (5,5 ha), *Plintiņu stacija* (1,03 ha zemes, dzīvojamā māja un saimniecības ēka), *Mierklājumi*, (20,8 ha), *Kazragi* (7,9 ha), *Ozollidumi* (11,7 ha), *Dzērves* (22,5 ha), *Vecvagari* (176,1 ha zemes un saimniecības ēkas), *Dumbri* (11,1 ha), *Pūces* (30,0 ha zemes, dzīvojamā māja un 4 palīgēkas), *Raiņa iela 9* (0,3514 ha zemes, dzīvojamā un saimniecības ēka).

► Finansējums invalīdu braucienam uz semināru

Izskatīja Talsu invalīdu biedrības valdes priekšsēdētāja Jura Haberkorna lūgumu un nolēma piešķirt finansējumu transporta pakalpojumu segšanai līdz Ls 20 invalīdu semināram — atpūtas braucienam 26. maijā Ģibuļu pagastā.

► Tirdzniecības atļauja

Atļāva saņemt licences mazumtirdzniecībai: SIA *ICO* ar tabakas izstrādājumiem Talsu ielā 19; SIA *Jaunlaktiņi* ar tabakas izstrādājumiem un alkoholiskajiem dzērieniem veikalā *Laktiņos*; SIA *Krasti L* mazumtirdzniecībai ar tabakas izstrādājumiem kafejnīcā *Pie māmiņas* Talsu ielā *Tirgoņos*; SIA *Kristlībs* ar tabakas izstrādājumiem veikalā *Vecskrīveri* un kafejnīcā *Jūras sapņi* Vidales ielā 2, veikalā *Dzirnavnieks* Priedaines ielā 8; i/u *Viktorija* ar tabakas izstrādājumiem un alkoholiskajiem dzērieniem kafejnīcā Talsu ielā *Krūziņos*.

► Telpu noma ģimenes ārstiem

Pēc ģimenes ārstu Asjas Feltas, Guntas Skujiņas un Lauras Rērihas lūguma nolēma atbrīvot Dundagas ģimenes ārstus no nomas maksas par koplietošanas telpām Veselības un sociālās palīdzības centrā. Par ārstu

prakses atsevišķi lietotajām telpām noteica vienādu nomas maksas lielumu — Ls 20 mēnesī.

► Vēlēšanu iecirkņu robežas

Sasakaņā ar Centrālās vēlēšanu komisijas 28.04.2004. rīkojumu Nr. 19 *Par vēlēšanu iecirkņu robežu noteikšanu* nolēma noteikt šādas vēlēšanu iecirkņu robežas:

- Dundagas vēlēšanu iecirknis:** Dundaga, Jaundundaga, Sūde, Anstrupe, Pāce, Sabdagas, Labdzere, Upenieki, Sumburciems, Laukmuiža, Saustere, Plintiņi, Valpene, Vādzere, Mazalakste, Mazpiltene, Kārļmuiža, Gavsene un Klārmuiža (kopā 2306 vēlētaji);
- Nevejas vēlēšanu iecirknis:** Neveja, Oste, Mazoste, Ildzere, Āži, Lapmežciems, Jaunmuiža, Šlītere un Mazirbe (220);
- Kaļķu vēlēšanu iecirknis:** Kaļķi, Alakste, Piltene, Lateve un Puiškalnciems (240);
- Vidales vēlēšanu iecirknis:** Vidale, Muņi, Cirste, Dūmele un Ezermuiža (212).

► Individuālā darba atļaujas

Atļāva nodarboties ar individuālo darbu: Ervīnam Leskovskim un Uģim Balmanim ar mežsaimniecības darbiem, Lainei Neilandai ar manikīra un pedikīra pakalpojumiem.

► Pašvaldības policijas nolikums

Apstiprināja Dundagas pagasta pašvaldības policijas nolikumu.

► Kredīts LIFE projektam

Lai varētu pabeigt ES *LIFE* projektu (septembrī), ir jāņem kredīts, jo atlikušo summu Ls 33 000 Eiropas Komisija ieskaitīs tikai pēc projekta pabeigšanas. Līdzekļi nepieciešami, lai Vidales skolā iekārtotu un 3.VIII atklātu *LIFE* projekta *Zaļais novads* 21 centru. Finanšu speciāliste ziņoja, ka pašvaldību pieļaujamais kredīta portfelis nedrīkst pārsniegt 10% no budžeta, atskaitot mērķdotācijas. Padomes priekšsēdētājs paskaidroja, ka viena gada laikā kredīts tiks atmaksāts no pēdējā maksājuma *LIFE* projekta izpildei. Nolēma atbalstīt Ls 30 000 kredīta ņemšanu pagasta padomes vārdā ar obligātu nosacījumu, ka Vidales skolai uzliks jumtu un izremontēs iekšējelpas.

► Nosaukumu piešķiršana

No zemes īpašuma *Aploki* atdalāmajam 7,7 ha zemes gabalam piešķīra nosaukumu *Lācenes*, no īpašuma *Kristlībi* atdalāmajiem 16,3 ha zemes — *Jaunlībi*. Atteica īpašuma *Plintiņu stacija* nosaukuma maiņu uz *Eihvaldi*, jo ēkas nosaukumam ir kultūrvēsturiska nozīme.

► Zemes transformācija

Atļāva īpašumā *Dzintarkrasti* 0,15 ha meža zemes transformēt apbūves zemē, īpašumā *Ullihi* 4,5 ha un īpašumā *Viļņi* 1,1 ha lauksaimniecībā izmantojamās zemes transformēt meža zemē.

► Arhitektūras un plānošanas uzdevums

Pāces ciema īpašuma *Annes* īpašnieks lūdz atļauju sākt projektēšanas darbus savā īpašumā. Apbūve paredzēta teritorijā, kur zemes lietošanas mērķa norāde ir *krūmāji*.

Īpašumam *Annes* ir divi lietošanas tiesību apgrūtinājumi: Baložezera aizsargjosla 100 m platumā no ūdens līnijas un ceļu aizsargjosla 30 m. Padome secināja, ka īpašumam ir izsniegts kļūdainš zemes robežu plāns, kurā Baložezera nosaukuma vietā ir ierakstīts *Pāces dīķis* un līdz ar to iezīmēta nepareiza ūdens aizsargjosla — 100 m vietā tikai 10 m. Pagasta teritorijas plānojumā saskaņā ar Aizsargjoslu likumu un Talsu rajona teritorijas plānojumu Baložezeram ir noteikta 100 m aizsargjosla. Par būvniecības atļauju ūdens aizsargjoslā lemj Reģionālā vides pārvalde, bet ceļu aizsargjoslā — Autoceļu direkcija.

Īpašuma robežplānā Valsts zemes dienestam jāizlabo — ūdenstilpes nosaukums no *Pāces dīķis* jāmaina uz *Baložezers* un ūdenstilpes aizsargjosla pagasta teritorijas plānojumā ir noteikta 100 m joslā, nevis 10 m; būvniecības atļaujas jāsaņem no Reģionālās vides pārvaldes un Autoceļu direkcijas.

Pēc robežplāna labošanas un atļauju saņemšanas no valsts institūcijām pagasta padomē atkārtoti izskatīs iesniegumu par būvniecības atļaujas izsniegšanu.

► Ģerboņa lietošanas atļauja

Nolēma izniegt Talsu rajona plānošanas nodaļai Dundagas pagasta ģerboņa attēlu vektorformātā Talsu rajona prezentācijas izdevuma sagatavošanai. Bukletā būs vispārīgs Talsu rajona raksturojums un vēsture,

informācija par izglītības iestādēm, veselības aizsardzību, kultūru, sportu, tūrismu, sadarbības partneriem, rajona pašvaldību raksturojums, rajona uzņēmēju ražotā produkcija. Izdevums būs ilustrēts ar fotogrāfijām. Atvērumā, kurā prezentē atsevišķi katru pašvaldību, tiks ievietota pagasta shēma un ģerbonis. Izdevuma apjoms ir 60 lappuses, metiens — 5000 eksemplāru.

► Skolēnu nodarbinātība vasarā

Iepazinās ar *Nodarbinātības valsts aģentūras* (NVA) projektu par skolēnu nodarbinātību vasarā, lai radītu iespēju skolēniem no 15 gadiem iegūt praktisku darba pieredzi vasaras brīvlaikā un veicinātu skolēnu zināšanas par daba tirgu Latvijā. Dundagas pagastā ir iespējams nodarbināt 12 skolēnus. Projekts ilgs no 14. VI līdz 31. VIII.

NVA daļēji apmaksā skolēna darba algu (50% no minimālās darba algas), darba devējam jāmaksā otra puse. Viens strādājošs skolēns pašvaldībai izmaksātu Ls 59,27 (alga Ls 40, sociālais nodoklis Ls 19,27). Nolēma veikt aptauju, lai noskaidrotu, vai skolēni vēlas piedalīties šādā projektā.

► Zemes piešķiršana lietošanā

Saskaņā ar likuma *Par zemes reformas pabeigšanu lauku apvidos* 2. pantu un iesniegtajiem pieprasījumiem piešķīra pastāvīgā lietošanā 3,4 ha zemes saimniecības *Roksti* veidošanai, 2 ha zemes saimniecības *Klārmuižas Ziediņi* paplašināšanai, 0,8 ha zemes saimniecības *Sausteres Mežlidumi* paplašināšanai.

► Pašvaldības ceļu apsaimniekošana

VAS *Latvijas valsts meži* izteikuši vēlēšanos ņemt apsaimniekošanā pašvaldībai piederošo 7,3 km garo autoceļu *Ezeri — Pilsupes*. Nolēma ceļu izslēgt no pašvaldības autoceļu reģistra un nodot VAS *Latvijas valsts meži* apsaimniekošanā.

► Noteikumi par sabiedrisko kārtību

Apstiprināja saistošos noteikumus Nr.1 *Par sabiedrisko kārtību Dundagas pagastā*.

► Kaļķu skola

Atkārtoti izskatīja Arhitektūras – celtniecības firmas *Rhema & Partners* vēlmi Kaļķu skolu iegūt pastāvīgā lietošanā vai nomā ar turpmākām privatizācijas tiesībām.

Nolēma saskaņā ar likuma *Valsts un pašvaldību mantas atsavināšana* 3. panta 2 daļu nekustamo īpašumu

Kaļķu skola pārdodot izolē un brīdināt pašreizējos zemes nomniekus par iespējamo zemes nomas līguma laušanu.

► Ielu asfaltēšana

Ir iecerēts Dundagas centrā asfaltēt Meža ielas (izdevumi Ls 15 000) un Pāces ielas (Ls 17 000) posmus. Nepieciešamie līdzekļi veidojas no Ls 10 000, kas iegūti 2003. gada konkursā *Lauku ceļa saimnieks*, un ceļu fonda uzkrājuma Ls 22 000.

Satiksmes ministrija 2004. gadā Dundagas pašvaldības ceļu uzturēšanai ir piešķīrusi papildus Ls 50 000. Par šo naudu nolēma nobruģēt Pils ielas ietvi (aptuveni Ls 25 000), izbūvēt skolēnu autobusu pieturvietu pie *Lielās skolas* (Ls 3 400), stāvlaukumus pie pils un Anstrupes kapiem.

► PII Kurzemīte vasarā

Pirmsskolas izglītības iestādē *Kurzemīte* jūlijā darbosies tikai viena apvienotā bērnu grupa (23 dažāda vecuma bērniem).

► Skolēnu nometne pili

Atļāva Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolai pēc saskaņojuma saņemšanas no Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta un Sabiedrības veselības aģentūras un nometnes vadītāja kursu beigšanas apliecības uzrādīšanas rīkot Dundagas pili mācību plenēra praksi.

► Skolēnu apbalvošana

Pēc visusskolas direktora Ulda Katlapa lūguma par izciliem sasniegumiem rajona un valsts mācību olimpiādēs un Dundagas vidusskolas un pagasta vārda popularizēšanu nolēma apbalvot ar dāvanu kartēm grāmatnīcā *Vanema* 12. klases skolēnus Reini Zumbergu un Ievu Auziņu.

► Pagasttiesas priekšsēdētāja

Beidzoties iepriekšējam pilnvaru laikam, uz pieciem gadiem atkārtoti ievēlēja Dainu Dēvitu par Dundagas pagasttiesas priekšsēdētāju.

► Vidales ciema valde

Apstiprināja Andu Bērzkalni par Vidales ciema valdes priekšsēdētāju un Laumu Ludeviku par valdes locekli.

► Korekcijas programma 9. klasei

Atļāva, sākot ar 2004./2005. mācību gadu, vidusskolā īstenot vispārējās pedagogiskās korekcijas (izlīdzinošās) izglītības programmu 9. klasei.

Protokolu pārlūkoja Aivars Miška

Labam darbam laba slava

Dundagas vidusskolā mūsdienās daudz talantīgu un vispusīgu skolēnu. Pie ziņojumu dēļa gari jo gari saraksti ziņo par dažādu olimpiāžu un sacensību dalībniekiem. Dažiem valsts līmenī ir veicies īpaši labi. Šos skolēnus Talsos 19. maijā apbalvoja un sumināja apsveikuma koncertā.

Mūsu laureāti: **Ieva Auziņa** — zinātniskās pētniecības darbs vēsturē izvirzīts valsts lasījumiem, **Reinis Zumbergs** (abi 12. kl.) — 1. vieta Talsu rajona bioloģijas olimpiādē, dalība valsts olimpiādē, **Dita Vinovska** (10.^a kl.) — 1.v. rajona matemātikas olimpiādē, dalība valsts olimpiādē, **Toms Zoss** (11.^b kl.) — 2. pakāpes diploms valsts skatuves runas konkursā *Zvirbulis*, volejbola komanda — 2. v. ieguvēja valsts volejbola jaunatnes čempionātā — **Pēteris Aukmanis**, **Reinis** un **Uldis Kārklevalki** (visi 7.^a kl.), **Lauris Seržants** (7.^b kl.), **Matīss** un **Reinis Jānbergi** un **Uldis Štranders** (visi 7.^c kl.) un **vidusskolas jauktais koris** — 2. v. Kurzemes novada jaukto koru skatē.

Skolēnu panākumi ir nākuši ar

skolotāju palīdzību, tāpēc sveica arī viņus — **Vairu Kamaru**, **Sandru Lielansi**, **Unu Silu**, **Imantu Brusbārdi**, **Ligitu Ulmani** un **Valdu Paremu**. Laureāti saņēma dāvanā vērtīgas grāmatas un cienastu, kā arī baudīja *Zvirbuļa* un Talsu rajona 4. jauno talantu konkursa laureātu priekšnesumus.

Una Upīte

Atkritumu Briesmoņi un Bomžu prieki

Alakstes, Pāces un Štēburupes krasti sen nebija tīrīti. Dažviet no atkritumiem jau bija sācis veidoties kultūrslānis. Lai kaut nedaudz uzlabotu skatu un tīrību pie upēm un iepriecinātu sirdi, *Ziemeļkurzemes AGENDA 21 centrs* kopā ar 5. un 6. klašu skolēniem 6. maijā ķērās pie darba.

Protams, tīrījām tikai nelielus krastu posmus. Tik un tā ar līdzpaņemtajiem atkritumu maisiem gandrīz nepietika, un upēs palika guļam lietas, ko paši saviem spēkiem nevarējām izcelt, kā riepas, gultas, mašīnas u.c.

metāllūžņi. Vislielākā netīrība valdīja Brīvības un Upes ielas apkārtnē, kur lielās metāllūžņu kaudzes tā arī palika neaiztiktas. Upju krastos bija arī nepatīkami skati: maisā noslicināti kaķēni, ap koku aptīta čūska, celofāna maisiņā iesprostotas zivis. Cilvēki mēdz būt gan nežēlīgi, gan cūcīgi...

Atkritumus savācām diezgan lielā daudzumā. Pēc sakopšanas darba skolēni veica radošu darbu — katra klase no sev *tīkamākajiem* un *derīgākajiem* atkritumiem izveidoja instalāciju. Daži jau iepriekšējā dienā bija uzzīmējuši skices. Rezultāts bija šāds — pie skolas tīklā *spirinājās* dzelzs vēzis, Džekijs uz sava moča brauca pie meitenes, stalti slējās kuģis *Bomža prieks* un uz to visu noraudzījās *Atkritumu Briesmonis*. Katrai klasei vajadzēja iepazīstināt ar savu veikumu un pastāstīt par redzēto un iespaidiem. Arī te atklājās dažādas pieejas. Negaidīju tik radošu izpaušmi!

Lai par padarīto būtu vēl lielāks gandarījums, valsts akciju sabiedrība (VAS) *Latvijas valsts meži*, viens no upju krastu īpašniekiem, *samaksāja* skolēniem *algu*. Katrai klasei tika pa vērtīgai grāmatai un lielai tortei. VAS *Latvijas valsts meži* darbinieki paši tajā pašā dienā kopa un tīrīja par-

ku, tāpēc bija īpaši priecīgi un pateicīgi par skolēnu atsaucību. Arī skolēni bija tik gandarīti par paveikto, ieraudzīto, izpētīto un atrasto, ka piekrita nākamgad piedalīties līdzīgā talkā.

Una Upīte

Mācību gada noslēgumā

Atkal noslēdzies viens darba cēliens skolā. Brīdī, kad rakstu šīs rindas, vēl nopietni turpina mācīties 9. un 12. klases audzēkņi, kam šogad jābeidz skola.

Īpaši spraigs un arī uztraukumiem pilns mācību gads izvērties absolventu klasēm, jo tieši tagad stājas spēkā grozījumi *Vispārējā izglītības likumā*. Proti, 9. klasi nevar beigt, ja vairāk nekā 3 mācību priekšmetos atzīmes ir zemākas par 4 ballēm. 12. klases beidzējiem prasības vēl augstākas — tikai 2 mācību priekšmetos atzīmes drīkst būt zemākas par 4 ballēm.

Šādi skolēni mūsu mācību iestādē ir. Šie 9. klases skolēni saņem liecību ar ierakstu *Pamatizglītības ieguve turpināma*. Tas nozīmē, ka **pamatizglītība nav iegūta un ka tā jāturpina nā-**

kamgad. To var izdarīt divējādi: izlīdzinošajās klasēs, kur pastiprināti māca pamatpriekšmetus (mācību ilgums — gads), vai profesionālajās skolās (arī Laidzes profesionālajā skolā), un šajā gadījumā jāmacās trīs gadus, iegūstot profesionālo izglītību un pamatzglītību.

Dundagas vidusskola nolēmusi no nākamā mācību gada īstenot izlīdzinošās klases programmu. Tās pamatdoma — uzsvērt pamatpriekšmetus, kuros būs valsts eksāmeni (latviešu valoda, matemātika, vēsture), kā arī tos mācību priekšmetus, kuros skolēns iepriekš bijis nesekmīgs.

Mācību plāns sakārtots tā, ka 24 stundas nedēļā ir mācību stundas dažādos mācību priekšmetos, bet 10 stundas nedēļā ir konsultācijas un individuālās nodarbības, kurās skolēnam sniedz papildu palīdzību.

Beidzot 9. klasi izlīdzinošajā programmā, skolēnam jākārtoti tie paši valsts pārbaudes darbi. Šāda programma Talsu rajonā būs dažās lielajās skolās.

Veiksmi 9. un 12. klases skolēniem eksāmenos! Priecīgu un atpūtas bagātu vasaru!

Uldis Katlaps, vidusskolas direktors

Skaidro lietpratējs

Vēlēšanu iecirkņu darba laiks Eiropas parlamenta vēlēšanās

Iecirkņa nosaukums, atrašanās vieta	Darba laiks			Tālrunis
	no 2. līdz 10. jūnijam	11. jūnijā	12. jūnijā	
Dundagas vēlēšanu iecirknis , Dundagas pils	10 ⁰⁰ - 14 ⁰⁰	14 ⁰⁰ - 18 ⁰⁰	7 ⁰⁰ – 22 ⁰⁰	3237859
Nevejas vēlēšanu iecirknis , Nevejas skolā				3249258
Vidales vēlēšanu iecirknis , Vidales skolā				3243598
Kaļķu vēlēšanu iecirknis , Vārpniekos				3245318
Dundagas pagasta vēlēšanu komisija, Līkā muižā				3237851

Apspriede par dzīvi Dundagā

12. maijā pils lielajā zālē, pirmo reizi izmēģinot jaunos krēslus, pulciņš dundadznieku (pa lielai daļai daudzdzīvokļu māju vecākie) tikās ar pagasta vadību, lai apspriestos par mūsu kopīgajā sadzīvē pašlaik svarīgāko.

No pašvaldības vadības piedalījās pagasta padomes priekšsēdētāja vietnieks **Austris Kristapsons** (priekšsēdētāja atvaļinājuma laikā arī vadīja sanāksmi), pašvaldības policists **Andris Kukutis**, Talsu Policijas pārvaldes iecirkņa inspektori Dundagas pagastā **Uldis Šmediņš** un **Raimonds Pudulis**, izpilddirektors **Andris Kojro**, SIA *Ziemeļkurzeme* ūdenssaimniecības struktūrvienības rīkotājdirektors **Gatis Ralle**, valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta Dundagas posteņa inženieris **Uldis Dēvits** un deputāts **Guntis Pirvits**, kas arī bija sanāksmes ierosinātājs.

Kristapsona kungs pašā sakumā ieskicēja galvenos darba kārtības punktus: tā saucamās *točkas* (nelegālā alkohola tirdzniecības vietas), ūdens trūkums centra mājās, atkritumu saimniecība, jauniešu pulcēšanās vietas, legālā jeb atļautā alkohola tirdzniecība mācību iestāžu tuvumā.

A. Kukutis runāja par saistošo noteikumu ievērošanu, kā arī par nepiecie-

šamo rīcību, lai šos neteikumus tiešām varētu ievērot (piemēram, vajadzīgs apsargāts stāvlaukums, lai vieglās automašīnas tur varētu novietot). Kukuta kungs arī ziņoja par gadījumiem, kad 1. maijā nav izkārts valsts karogs un to, ka prasība valsts svētkos izkārt karogu skar visas pagasta mājas neatkarīgi no to ģeogrāfiskā izvietojuma.

Policijas inspektora R. Pudulā stāstījuma galvenā doma — gan pašvaldības, gan valsts policijas darbinieki no iedzīvotājiem gaida ne nopelumu, bet atbalstu. Te sadūrās divas izpratnes. Daļa iedzīvotāju pārstāvju pauda viedokli: policijai ir jānodrošina kārtība, jāatrod un jāsoda *točķu* īpašnieki. Sastopoties ar skaidrojumu, ka bez konkrēta ziņojuma policists nedabūs atļauju ieiet cita īpašumā veikt pārbaudi, skanēja atbilde: mēs baidāmies. Policisti savukārt centās pārliecināt, ka ziņotāju uzvārdus neizpaužīs. R. Pudulis minēja arī šādu gadījumu: kādā *točķā* izdevies iegūt savdabīgus *grāmatvedības* datus,

Kam traucē ziedi?

Pirms vairākiem gadiem ganībās pie ceļa iestādīju narcises. Lai zied. Kā dziesmiņā dzied — “par prieku sev, par prieku tev un ļautiņiem par prieku”. Un ziedēja arī. Tā skaisti izskatījās. Lauks vēl rūsgans, piebiris ar baltām narcīšu zvaigznītēm.

Bet jau pērn visi ziedi tika noplēsti. Šogad atkal. 9. maijā pārskaitīju — pāri simts ziediem. 10. maijā vairs nebija neviena. Ja tas cilvēks būtu ienācis pie manis, es ar prieku viņam dārzā pušķi

būtu saplūkusi. Un vēl skaistākus ziedus. Žēl, ka tā...

Emma Sileviča,
pensionēta skolotāja

Sandras Dadzes zīmējums

proti, kladi ar rūpīgi pierakstītiem klientiem. Kā uzsvēra Pudulā kungs, šajā sarakstā diemžēl var atrast arī zālē klātesošo paziņas un radus. Tātad — pirms skaļi sauc, ka šāda parādība jāpārkaro, vispirms būtu jāpāraugās vistuvākajā apkaimē...

A. Kojro pievērsās vairākiem jautājumiem. Viens no svarīgākajiem, kas skar pagasta centra iedzīvotājus — apkure. Izpilddirektors pavēstīja, ka ne tik tālā nākotnē acīmredzot atkal ierīkos centrālo apkuri. Protams, iedzīvotāju attieksme varētu būt dažāda (dažs labs ieguldījis krietnus līdzekļus, ierīkojot pats savu apkures sistēmu, turklāt šī prece — siltums — būs jāpērk), taču arī no ugunsdrošības viedokļa (un tas nav mazsvarīgi!) centrālā apkure ir drošs risinājums.

G. Ralle uzsvēra, ka iedzīvotāju maksas par atkritumu apsaimniekošanu nesedz patiesās izmaksas. SIA *Ziemeļkurzeme* vadītājs galvenokārt pievērsās ūdenssaimniecībai. Sausajā pavasarī daudzdzīvokļu namu augšējo stāvu iemītnieki izjūt ūdens trūkumu. Iemesls, pēc Ralles kunga vārdiem, ir tas, ka privātmāju, galvenokārt Līvānu māju iemītnieki pastiprināti izmanto dzeramo ūdeni dārzu laistīšanai. Risinājums varētu būt īpašu noteikumu izveide un apstiprināšana pagasta padomē,

paredzot ūdens skaitītājus un ūdens patēriņu dārziem nakts stundās.

U. Dēvita sacītais par ugunsdrošības noteikumiem sasaucās ar A. Kojro vārdiem par pāreju uz centrālo apkuri. Pašlaik pārkāpumu ir daudz, sākot ar malkas glabāšanu nepiemērotās vietās (pagrabos) un beidzot ar dūmvadu ievadīšanu ventilācijas šahtās.

VSPC vadītājs Valdis Rande atgādināja par nepieciešamību potēties pret ērcu encefalītu, par to, ka reizi gadā vajadzētu pārbaudīt veselību pie ģimenes ārsta, un par vēlmi kopīgiem spēkiem risināt sociālos jautājumus.

Sanāksmes beigu daļā iesākās neliela domu apmaiņa. Atklājās, ka daudzos jautājumos nav vienprātības, ka reizēm cits citu pārprotam. Izskanēja atsauce un kādreiz *Dundadzniekā* pausto deputāta priekšlikumu — varbūt pašvaldībai iekasēt sodu no savvaļā palaisto suņu saimniekiem? Te domas dalījās, un varbūt zelta vidusceļš ir A. Kukuta ierosinājums — sākt ar brīdinājumu. Pašvaldības vadība atgādināja — ja mājā dzīvokļi privatizēti, tad pašiem jārūpējas, lai ēku uzturētu kārtībā. Ja neiegulda līdzekļus, māja pamazām iet bojā. Te izgaismojās vienprātības (jeb nevienprātības) jautājums. Ja vairāki nemaksā, tad kāpēc man maksāt? Acīmredzot smagākais te gulstas un māju vecāko

pleciem.

Izskanēja pārmetumi dažu privāto uzņēmumu, īpaši veikala *Gabriēla* virzienā par nesakoptu apkārtni un ziemā slidenām ietvēm (gadās, ka cilvēki krīt un pat salauž kāju!).

Vismazāk konkrētu ierosmju dzirdēja jautājumā par jauniešu uzvedību un alkohola tirdzniecību mācību iestāžu tuvumā.

Visbeidzot, klātesošie māju pārstāvji arī saņēma anketas par kapličas iespējamo būvniecības vietu.

Sanāksmes beigās ieradās un dažus noslēguma vārdus teica Gunārs Laicāns. Pagasta padomes priekšsēdētāja atgādinājums, ka jebkurā sabiedrībā aktīvi ir 5 procenti iedzīvotāju, lika vēlreiz pārlaist skatienu zālei. Apmēram desmitā daļa no 5 procentiem. Iesākumam nemaz ne tik slikti, ņemot vērā, ka tikšanās pavēlu bija izziņota.

Jāpiekrīt Andra Kukuta paustajam: šādas sanāksmes jārīko regulāri (varbūt divas reizes gadā, ja īpaša vajadzība, tad biežāk), laikus izziņojot un uzaicinot tieši daudzdzīvokļu māju vecākos. Dialogs ir aizsācies, tas nedrīkstētu izplēnēt. Šādas tikšanās tomēr pamazām rosina savstarpēju izpratni un uzticību, bez kuras lielākus kopīgus darbus nav iespējams paveikt.
Alnis Auziņš

Gribu pārbūvēt dzīvokli...

Kā rīkoties daudzdzīvokļu māju dzīvokļu īpašniekiem, ja viņi vēlas būtiski pārbūvēt dzīvokli?

Ministru kabineta vispārējos būvnoteikumos (01.04.97., nr. 112, nodaļa nr.5, 114. punkts) teikts, ka, remontējot dzīvokli un nemainot tā plānojumu un fasāžu risinājumu, nenojaucot vai nemainot nesošās konstrukcijas, būvprojekts un būvatļauja (dokuments, kas apliecina tiesības veikt objekta būvdarbus) nav nepieciešami.

Toties, ja paredzēts nojaukt nesošās sienas, nepieciešams izgatavot zīmējumu, attēlojot iecerēto pārbūvi, un ieceri saskaņot ar mājas apsaimniekotāju

un būvvaldi. Arī logu nomaiņa pieskaitāma izmaiņām fasādē.

Pārbūvējot apkures sistēmu, kanalizāciju un ūdensvadu, ir nepieciešams sertificēta speciālista projekts ar aprēķiniem. Tas jāaskaņo ar mājas apsaimniekotāju un būvvaldi. Gan tos, kas jau pārbūvējuši dzīvokļus, gan tos, kas vēl vēlas to darīt, lūdzu pieteikties būvvaldē dokumentācijas sakārtošanai.

Gribu arī atgādināt svarīgāko no likuma *Par dzīvokļa īpašumu* (12.10.95.):
6. pants. Dzīvokļa īpašnieks ir fiziska

vai juridiska persona, kas likumīgi ieguvusi īpašumu daudzdzīvokļu mājā, kurā dzīvokļi pieder vairākiem īpašniekiem, un reģistrējusi šo īpašumu Zemesgrāmatā.

12. pants. Dzīvokļa īpašnieks sedz nepieciešamos izdevumus, kas saistīti ar dzīvojamās mājas, tās komunikāciju un iekārtu uzturēšanu, ekspluatāciju un remontu, kā arī zemes gabala uzturēšanu, ekspluatāciju un remontu, arī zemes gabala uzturēšanu proporcionāli sava dzīvokļa īpašuma lielumam, tāpat arī norēķinās par saņemtajiem komunālajiem pakalpojumiem neatkarīgi no tā, vai dzīvokļa īpašnieks ir mājas kopīpašumā esošās daļas pārvaldīšanai un apsaimniekošanai izveidotās dzīvokļu īpašnieku sabiedrības dalībnieks un vai

viņš ir vai nav noslēdzis attiecīgu līgumu ar daudzdzīvokļu mājas pārvaldītāju par kopīpašumā esošās daļas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas izdevumu segšanu proporcionāli sava dzīvokļa lielumam.

14. pants (2). Dzīvokļa īpašnieks nedrīkst dzīvokļu īpašnieku sabiedrības amatpersonām vai attiecīgiem speciālistiem liegt apsekot viņa dzīvokli esošās komunikāciju daļas un izpildīt darbības, kas nodrošina komunikāciju normālu funkcionēšanu.

(3) Dzīvokļa īpašnieks bez citu dzīvokļa īpašnieku piekrišanas ir tiesīgs būvniecību reglamentējošos normatīvajos aktos noteiktā kārtībā pārplānot un pārbūvēt savu dzīvokli un tajā esošās komunikācijas daļas, ciktāl tas ne-

cību savam bibliotekāram.

Nenoliedzami vislielākā piekrišana ir literatūrai latviešu valodā. Jāuzsver gan, ka Dundagas bibliotēkā var jautāt arī pēc grāmatām vācu, angļu un krievu valodā. Pieprasītākā literatūra visās trijās pagasta bibliotēkās ir ārzemju un latviešu dailliteratūra. Kaļķu bibliotēkā liels pieprasījums ir lauksaimniecības, piedzīvojumu, fantastikas un mājturības literatūrai. Vidales bibliotēkas lasītāji labprāt lasa piedzīvojumu un fantastikas grāmatas, ir liela interese par mākslu, ģeogrāfiju un mājturību. Dundagas bibliotēkā ļoti iecienīta ir literatūra psiholoģijā, vēsturē un ģeogrāfijā. Bērnu nodaļā īpaši vērtē ir mazo bērnu grāmatiņas, kā arī piedzīvojumu un fantastikas literatūra. Ārpus konkuren-

ces ir izziņu literatūra (enciklopēdijas, rokasgrāmatas), kuras izmanto gan mazo klašu skolēni, gan studenti, gan individuāli interesenti konkrētu jautājumu noskaidrošanai.

Paldies tiem lasītājiem, kas anketās ierakstīja savus priekšlikumus, iebildumus, interesējošo grāmatu nosaukumus! Ieteikumus izmantosim grāmatu fonda komplektēšanā. Tieši tāpēc gribu uzsvērt, ka anketas nav tikai ķeksīša ievilkšana atskaitē.

Maijā visas trīs pagasta un vidusskolas bibliotēkas saņēma grāmatu dāvinājumu akcijā *Atbalsts lauku bibliotēkām*.

Mīļi gaidām mūsu bibliotēkās!

Anketu ziņas apkopoja
Ruta Emerberga

Ko vēsta bibliotēkas lasītāju anketas?

Katru gadu aprīlī Latvijā noris bibliotēku nedēļa. Šogad Dundagas pagasta bibliotekāres vēlējās vairāk izziņāt savu lasītāju domas par bibliotēkas darbu, tāpēc piedāvājam aizpildīt anketas visu trīs pagasta bibliotēku lasītājiem. Analizējot 76 aizpildītās anketas, sapratām, ka bibliotekārs un lasītājs pagastā ir atradis kopīgu valodu, un tas mūs iedvesmo turpmākam darbam.

Uz jautājumu *Vai lasa arī citi ģimenes locekļi?* 82,4% atbild ar jā. Tas apliecina,

ka mūsu pagastā ir daudz lasošu ģimeņu. Protams, mājas bibliotēkas ir gandrīz katram no mums, taču pārsvarā tajās ir iepriekšējo gadu grāmatas. Nenoniecīnot to vērtību, tomēr nākas secināt, ka gribam lasīt jaunāko literatūru. Diemžēl daudzi jaunām grāmatām pašlaik spēj atlināt visai maz naudas. Varbūt tieši tāpēc 65% no aptaujātajiem lasītājiem 1 — 2 reizes mēnesī mēro ceļu līdz bibliotēkai, kas 38 lasītājiem atrodas līdz 1 km no mājām, 13 lasītāji mēro 1 — 2 km garu ceļu, 14 grāmatu mīļi atrodas jau 3 — 5 km attālumā, bet 11 lasītājus nebaida arī 5 km attālums.

Mūs — darbiniekus — iepriecina, ka esat apmierināti ar bibliotēku atraša-

Ciemos

GAVSENE

(Nobeigums. Sākums 4. numurā.)
Pašlaik ciemā mīt 14 iedzīvotāju.

VĀCU LAIKI UN PĒCKARA GADI

Elma Zadiņa: “Par mūsu brāli Edgaru — leģionāru — ir atsevišķs stāsts. Rīgā beidza komercskolu un tūlīt viņu paņēma leģionā. Frontē bijis tāds gadījums. Bunkurā guļot, Edgars dzirdējis, it kā viens trīsreiz saucis — celies un ej! Edgars izgājis, un bunkuram uzmešta bumba.

Izkarojās viņš Volhovā un beigās pie Džūkstes lielajās Ziemassvētku kaujās. Trīs diennaktis pēc kārtas bija kāvušies. Tad vairāki dezertēja un nāca mājās, arī brālis. Samainījies drēbes pie kāda zemnieka, kaut kur no Abavas malas trīs diennaktis nācis. Kur paliks? Kūtsaugšā vēl bija siens, tēvs iztaisīja bunkuru, un tur dzīvoja. Vasaru un ziemu, laikam gadu. Krievi nāca pārbaudīt, ar durkļiem bakstīja. Mamma dikti lūdza Dievu. Vienreiz bija tā. Edgars guļ, pašobelē aizmīdzis. Atnāk krievi, augšā izvandās, mamma leļā pamirusi — kas nu notiks? Nāk krievi leļā, bet Edgaru neved. Pēc kāda laika mamma čukstus viņu sauc. Edgars vēlāk stāsta: kad te krievi bija, es nedzirdēju, kad mamma čukstus sauca, tad dzirdēju.

Vēlāk, pēc kāda gada, Edgars iztaisīja viltotus dokumentus, lai legalizētos. Tai laikā sāka nākt no filtrācijas vīri ar papīriem, kas apliecināja, ka viņi savu atsēdējuši. Tad citi sāka taisīt līdzīgus. Edgars aizgāja uz Rīgu. Bet vēlāk tik un tā tika uz Sibīriju prom, Kirovu. Viņu nodeva.”

No **Viļņa Legzdiņa** (dz. 1938. g.) atmiņām: “Padomju iekārtas atgriešanās 1945. g. maijā iezīmējās ar četru kabatas pulksteņu pazušanu no naktsгалdiniem pēc dokumentu pārbaudes. Uzlika lielus nodokļus. Bet kur lai zemnieks naudu ņem, ja viss saražotais jānodod valstij? Trīs Legzdiņu dēli aizgāja strādāt MRS.”

Ruta Bērziņa: “Jau paredzot, ka izvešanas varētu būt, Legzdiņi izjauca, saelļoja automašīnu un noraka to zemē. Arī citas dārgākas mantas. Vēlāk padomju karavīri izraka ārā.”

PAR GRĪVKĀRLI

No Kārļa Rozefeldas atmiņām: “Tēvs uzbūvējis kūģ ir. Tuvāk ziņš man nekād nav. Jo tēvs bi ļoti skops ar sov biogrāfij stāst. Daudzreiz es viņam vare pārmet. Abi runā perfekt vāc valoda. Mums bērniem, mēs trīs puiks, nekad mums nemācīj vāc valod. Mēs but perfekt iemācījšes.”

E.Z.: “Grīvu vecais saimnieks bija kuģu kapteinis no Melnsila, no Rozefeldiem. Mans skolasbiedrs Arnolds arī bija no tās dzimtas. Rozefelds bija apprecējis Ošberga meitu no *Pupaviem*. Kārlis Rozefelds, saukts Grīvkārlis, bija vācu laikā pagasta vecākais. Viņa biogrāfija ir ļoti interesanta. Viņu vācu laikā gūstīja un veda uz Salaspils nometni.”

Aigars Zadiņš: “Viņu represēja abi režīmi. Kārlis stāstīja, ka vāciešiem bijis nodoms deportēt, atbrīvot Ziemeļkurzemi no latviešiem. Skali tas nav izteikts, bet tāds nolūks esot bijis. Latvijas tā laika valdība — latvieši — esot devusi mājienu, lai pasīvi pretojas — lai to neizpilda, lai neskrien pa galvu un kaklu prom. Kārlis tā darījis, un tāpēc cilvēki palikuši uz vietas. Par to arī vācieši viņu sagūstījuši. Viņš no Ventpils uz Rīgu vests. Zinot, ka labi nebūs, viņš pie Usmas izlēcis no vilciena.”

Valdis Derkevics: “Mums jau arī

vācieši nāca virsū [ka jāiet prom], daudz mantu, graudus jau bijām izveduši uz Pāci, *Vecporiem*. Domāja, ka nebūs palikšanas.”

E.Z.: “Sargi Kārlim esot sēdējuši blakus. Nekur nevar izmukt. Viņš bija ļoti Dieva cilvēks. Pēkšņi it kā dzird sakām: bēdz! Kārlis iet uz tualeti, karavīri līdzi. Bet ievērojis, ka logs tualelē ir vaļā. Iet otru reizi, un nu vairs karavīri līdzi neiet. Tā Kārlis izleca no braucošā bānīša. Tālāk slēpās pie radiem un kaimiņiem.

Kārlim bija brāļi Eduards un Pauls. Juku laikos viņi mainīja uzvārdu uz Grīva. Paula dēls ir Māris Grīva,

■ **Kārlis Rozefelds (Grīvkārlis) 60. gados Jūrmalā.** Foto no E. Zadiņas albuma

šķēpa metējs un olimpiskā čempiona Daiņa Kūlas treneris. Bet Kārlim tēvs pateicis — Rozefeldi savu uzvārdu nav apkaunojuši, tu nemaini. Kārlis nemainīja. Krievu laikā viņu izsūtīja uz Kolimu.”

A.Z.: “Grīvkārlis pēc atgriešanās mita Jūrmalā, te viņš nedrīkstēja dzīvot, bet mūža beigās izteica vēlmi atgriezties Dundagā. Mana mamma palīdzēja samainīt dzīvokli.”

■ **Sibīrijas ziema, 1953. g.**
■ **Dundagas puikas Sibīrijā, 1953. g. Zigurds Legzdiņš, Vilnis Zviedrs, Jānis Ostups, Gunārs Zviedrs, Vilnis un Raimonds Legzdiņi.**

Arnolda Legzdiņa foto

E.Z.: “Viņš 90 gadu vecumā pārcēlās uz Dundagu, jo gribēja gulēt Kluču kapos. Mira 2000. gadā, 94 gadu vecumā.

A.Z.: “Viņš prata daudz stāstīt.

V.D.: “Zināja, kur laba zeme, kur ne — pa visu ciemu.

A.Z.: “Katru zemes gabaliņu, kas kuram saimniekam padevies. Priecājās, kad man bija labi rudzi padevušies.”

Kārlis Rozefelds.
Atmiņas — fragmenti
(pierakstījis Ivars Abajs 1993.02.)

Kad tēv un māt 1941.g. izved, pie vien pus piebrauc mašīn pie durīm, otra puse — tur es izbēg pa durvim ārē. Un tad māt mekle un neatrād. Un šie Ķiršteini, tie izsoleš pa māt galv 5000 rubuļ, lai māt dabut rokā. Un tad es aizgāj meža, jaunes brāls a bij klāt. Un aizgāj pie to Vizum. Vizums — tas ir Ķurbs mežzins.

— Vai! — viš teic. — Nenāt tu manes mājes. Tēv redzes, tēv izdos, Ķiršteins izsoles tik un tik pa galv.

Tad kad tie krievi izskrēj ārē, es slēpos pie šiem pašiem Zadiņiem. Nu tie māt uzturē tā. .. Pēc tam ka krievi bi aizgājš. Atnāk Fēliks Legzdiņš, viņš jau zin, ka es tur slēpas. Tur Dundaga Upiņš Verners, Jāns, Zvaigzne (Tūļam znots) un vēl tie cit bi sapulcejušies, kād 10, 11. Tur bi tāds Sebris, virsnieks no Sabdags ciem, un Tamms policijš priekšnieks. Tie uz iels stāv viss pils priekš un māt pieved klāt tagad. Uzreiz Upiņš Verners tā jokodamies: — Tev ir jaiet pa pagast vecako! Es teic: — Ūja, ūja! Tik trak! Par pagast vecako iet tādā laikā, kur vēl tepat slēpjas bands iekša. Tik vai tā māt nošaurs, šur vai tur.

— Nē, nē, tev jaiet ir!

Es atsakes, kategorisk atsakes un aiziet projam. Un šie, vai nu tas Upiņš bij, vai nu Sebrs, vai Tamms, vai Tūļam znots, tie bijš uz Ventspil. Un tur māt nolikuš priekša apriņķ pārvaldei. Ka redz, māt vecak ir izvest. Es i tāds palics dzīvs.

Es jau bij tādā sabiedrībā strādājs. Es bi piensaimnieks sabiedriba, es bi kooperatīvā, es bi mūs meliorācijs sabiedrībā (180) biedr. Tur visur es jou kustes līdzi. Tā ka pa daļai es jou to pagast pārzin. Tādēl viš zināj labi, ka man ir tāds vēriens pa tiem cilvēkiem.

Māt izsauc uz Ventspil toreiz. Pulkveds Lobe bi toreiz Ventspils apriņķ karaspēk priekšnieks.

— Jūs zin, tagad ir kar laiks, nekād runāšan nav. Jūs tiek iecelts par pagasta vecāko, — viņ pasak.

Un tā es tik pa Dundagas pagast

Represēto saraksts, 1949. Latvijas arhīvi, pielikums. 1995/4. 1949. g. izsūtītie Gavsenes ciema ļaudis: Detloka Ķērsta Jāņa m. (*Kluči*), Štīls Matilde Friča m. (*Slakteri*), Upiņš Agneze Kārļa m., Rūsis Žanis Otto d. (*Pipari*), Susutriņi — Jānis Jāņa d. un Marta Jāņa m. (*Plavsargi*), Legzdiņi — Karlīne Jāņa m., Eduards Indriķa d., Arnolds Eduarda d., Feliks Eduarda d., Biruta Eduarda m., Zigurds Arnolda d., Ausma Arnolda m., Raimonds Arnolda d., Vilnis Arnolda d. (*Sņikeri*).

E.Z.: “Pirmos no Gavsenes izveda jau 1941. gadā. Brāļus Detlavus no *Klučiem*, abus vecpuišus, saņēma pie pienotavas. Tāpat aizveda vecos Rozefeldus no Grīvām. 1949. gadā izveda *Slakterus*, *Piparus*, daudzus no *Sņikeriem* — divus dēlus ar visām ģimenēm, Grīvkārlī arī. Mūsu mājās neiebrauca, mēs bijām jaunsaimnieki. Gāju 5. klasē, no manas klases paņēma vienu no Legzdiņu (*Sņikeru*) bērniem.

Vēl tagad atceros, kā veco *Plavsargu* veda uz Sibīriju — viņam bija stīvas kājas, tās karājās pa ratiem ārā... Jānis Reboks vēlāk teica — es viņam Sibīrijā pirmajam raku kapu. Tā viņš arī nebija piecēlies. Gulējis, bārdiņa gaisā... Bija pavasaris. Vēl neilgi pirms nāves bija apprasījies: vai tad te dzegez a kuke?”

Edmunds Derkevics: “Manu vecotēvu izsūtīja 1949.g. Es tad strādāju Melnsilā, pildīju meža normu. Daktera Valda Randes mamma mani izglāba no izsūtīšanas. Viņa zināja, kas notiek, un pateica, lai nebraucu mājās, iedošot ēst. Vēlāk slepus atgriezos un dažas dienas pa mežu nodzīvoju. Aizgāju pie onkuļa. Tas teica, ka Mazurs, toreizējais čekas priekšnieks, esot sacījis — ja nu kāds atbraucot pēc mantām, lai ejot pie viņa. Tāda esot pavēle. Es tā arī izdarīju, nedēļa jau bija pagājusi. Mazurs teica — es tos vārdus atceros vēl šodien — labi, vārguli, ej mājās, kad vajadzēs, tevi dabūs.”

No Viļņa Legzdiņa atmiņām: “1949.gada 25. martā sešos no rīta apbruņoti armijas vīri kopā ar vietējiem komunistu aktīvistiem visus sacēla augšā un pavēlēja pusstundas laikā sakravāt mantas prombraukšanai. Viens no armijas virsniekiem lika parakstīt kaut kādu papīrus, ka brīvprātīgi piekritam pārcelties uz dzīvi citviet Padomju Savienībā.”

Jautra Krūkle: “1949. gadā, kad bija izvešanas, pie mums nespēja iebrukt — bija pārāk slikts ceļš. Toties 1950. gadā mums *Odumi* bija 24 stundu laikā jāatstāj. Tur bija vainīgs viens *stukačs*, man ir arī viņa denunciācijas raksts. Mēs esot budži un nevarot savās mājās dzīvot. Drīkstējām paņemt līdzi vienu govi, vienu cūku, vienu aitu, putnus — tos neskaitīja — un vienu pūru kartupeļu (kartupeļi gan jau bija apstādīti). Milzīgs bija

atsavināto mantu saraksts, kurā gan simtprocentīgi visu neierakstīja. Arī *Sprīņģu* saimniekus izlika no mājās. Vēlāk kolhoza priekšsēdētājam uzrakstīju iesniegumu kompensācijas iegūšanai, bet man teica — ja es varētu uzrakstīt, kurā fermā lopi nodoti...

Es jau to nezināju. Tagad esam iedalīti daļēji represēto kategorijā, tas ir oficiāls statuss. Vecāki varēja atgriezties ap 1956. gadu, bet es jau tad strādāju prom skolā. Visu mūžu nostrādāju par pedagogu un pēc aiziešanas pensijā — Zemes komisijā.

Pēc izdzīšanas dzīvojam mežā zem koka. Tad ievācāmiem brīvājās *Mētriņu* mājās. Kūts tur vairs nebija, māja bēdīgā stāvoklī, bet līdz rudenim izturējām. Es mācījos desmitajā klasē. Man piedāvāja strādāt par bērnodārza vadītāju. Divus mēnešus saņēmu vienu sieku labības un piecus rubļus. Tad pārcēlāmiem dzīvot pie Grenenbergiem — kādus divus gadus. Pēc tam uz *Slakteru* mājām. Tās bija izdemolētas, bet varēja sakārtot. 1956. g., kad izsūtītos jau sāka laist mājās, mani vecāki drīkstēja atgriezties *Odumos* (es jau vairs nedzīvoju Dundagā). Saimniecības ēku vairs nebija, tikai māja un ratnīca bija palikušas.

Ozoliņus no *Sprīņģiem* izsūtīja uz Džūksti. Kolhozs *Sprīņģos* ierīkoja bērnodarzu.

Tas, kurš mūs denuncēja, pēc tam *Odumos* saimniekoja. Es ar viņu vēlāk satikos.”

V.D.: “Vietējie to visu darīja.”

J.K.: “Tikai likumi nāca no Maskavas.”

E.Z.: “Tos, kuri atgriezās no izsūtīšanas, nevienam nelaida savās mājās dzīvot.”

No V. Legzdiņa atmiņām: “[Tēvs] Arnolds [pēc atgriešanās Latvijā] Dundagas ciema padomē interesējās par iespējām pārcelties uz pastāvīgu dzīvi savās bijušajās mājās, bet saņēma atbildi, ka ir nevēlama persona.”

KOLHOZA LAIKI

E.D.: “Kolhozu nodibināja tūlīt pēc izvešanas, marta beigās. Visi bija sabaidīti un sagāja iekšā. Man bija astoņpadsmit gadu. Ko darīt? Arī jātājas kolhozā. Pirmais darbs — pirmajā aprīlī vectēva laukā bija jāsej mākslīgie mēsli.

Kolhozs saucās *Brīvība* — kopā ar Kārļmuižu. Pirmais priekšsēdētājs — pavisam īsu laiku — bija Valters Lāčpēda, no rudens jau Jānis Ķiršteins. Lukševics bija pirmais brigadieris.

Pēc tam mani no kolhoza aizsūtīja traktorista kursos, un es tiku no kolhoza ārā. Par to paldies vecajam Ginteru Krišam!”

E.Z.: “Mūsu māsa Irma bija par svērāju, viņu nolika nost, laikam bija par daudz godīga. Barības trūka, lopi bija savesti kopā un švaki, govīs sēja striķos — necēlās augšā. Katru vasaru strādājām, visu siena laiku ar rokām grābām. Atceros — zāle vārga, maza kazlapiņa, reta smildziņa. Mazi vāliņi iznāca. Viss vasaras darbs kā cāļiem. Mēs, trīs bērni, gājām skolā, bija jāmaksā 150 rubļi skolas nauda. Es par tās vasaras darbu nopelnīju 88 rubļus, pusi skolas naudas. Kur tēvs ķers pārējo? Tad vecākā māsa izstājās no kolhoza un sāka strādāt sīrupa fabrikā, pelnīja ap 400 rubļus.

Rudzu siešanu atminos kā mežonīgu darbu. Bija divas lielas plaujmašīnas, pie katras astoņas sievas. Pēcpusdienas saule dedzina, stiebrī asi, visi pirksti vienās asinīs. Pēcpusdienā vairs nezināju, kur rokas likt. Nopirku aptiekā *jēra pupus*, uzmaucu uz pirkstiem, tā varēju izturēt. Tēva linu krekls mugurā... Brigadieris Groskops teica — ja vēl būtu daži tādi meiteni kā jūs, tad sievas vairs nevajadzētu! Tāds bija iesākums.

Atkal cita epizode. Mēs ar māsu strādājam Pieņu plāvā. Mamma atnes katliņā zupu. Pa ceļam mežā drusku saplūc zāli maisā, lai būtu govij ko iedot. Ķiršteins to redz, pievāc zāli un vēl liek iet uz valdes sēdi, ka mamma zagusi zāli mežā.”

V.D.: “Ar Ķiršteinu atceros tādu

■ Jaunsniķeros 1961. gadā. Pirmais no kreisās Rihards Derkevics, pirmā no labās Milda Derkevica.

Foto no E. Zadiņas labuma

gadījumu. Manam sievastēvam dēls negribēja strādāt kolhozā. Ķiršteins viņam uzklūp. Bet Brūveru Kārlis bija ar lielu muti: kur tavi dēli? Ķiršteina dēls un meita bija Zviedrijā. Tā Ķiršteinam mute ciet. Ķiršteins no *Šķēpiņiem* bija.”

V.D.: “Mums aplokā auga bērzu birzīte, tēvs to saudzēja smukuma pēc. Reiz Ķiršteins atsūta kolhoza zāģerus. Tie nozāgē malkā spīta pēc. Jo tēvam arī it kā vajadzēja būt aizvestam.”

E.Z.: “Mūsu tēvs kolhoza sākumā bija zirgkopējs — stingrs, bet godīgs, ne salmu nepaņems. *Grīvas* apdzīvoja trīs ģimenes: Kārklīņi, Jurdzeviči un Eniņi. Tie vīri, kas strādāja ar zirgiem, sāka teikt, ka Derkevics nebaro zirgus, ka tie švaki. Bet tēvs iedod auzu kules katru dienu līdz! Labi, aiziet krūmos noskatīties. Jā, šie dod ausas tikai saviem lopiem. Tēvs sataisīja skandālu. Un tad nāca tāds gadījums. Mums bija jauna ķēve Juta, tikko iebraukta. To paņēma kolhozā. Reiz kolhozam dod pavēli — divi zirgi jānodod valstij. Juta iejūgta ratos, Jurdzevičs par braucēju, divus zirgus ved uz Ugāli. Bet tur nododamos zirgus izbrākē. Godīgs cilvēks brauktu mājās, bet Jurdzevičs pateicis, ka viņam ir arī labs zirgs, — un aizdevs Jutu prom. Nu lielīgs — es to Derkevicu pataisīju vieglāku!”

Bija mums arī zirgs Jancis, brigadieris Kučers kolhozā ar viņu strādāja. Ar Janci kolhozā slikti apgājās, un viņš no rītiem pats mūsu mājās atnāca. Pabarojām un aizvedām atpakaļ. 1961. gadā, kad tēvs bija slims, es dārzā vagoju kartupeļus, un man nevajadzēja grožu, jo zirgs pats zināja, kur un kā pagriezties. Ļoti gudrs bija.

Bet kolhozlaiku zagšana man bija līdz kaklam. Cik ilgi tā varēja iet! Katrs ņēma, cik tik var. Varbūt lauku brigādē tā īsti nevarēja zagt, toties citur! Rāva pa labi un pa kreisi, tas bija caurs maiss, ko nekad nevar piepildīt.”

A.Z.: “Tāda bija ideoloģija.”

E.Z.: “Beidzamā laikā pat trijās maiņās strādājām, lai sienu savāk-

tu. Galu galā reiz nospriedām, ka svētdien tomēr nestrādāsim. Man piezvana traktorists: vai tad uz lauka neiesim? Man kauns teikt, ka nestrādāsim...”

V.D.: “Meža darbos gāju tikai kolhoza laikos, sākumā, kad bija lielās normas. Gadījās pat tā, ka nevarēju skolā iet, jo bija jābrauc mežā. Es braucu ar baļķu ragavām, mums bija divi mazi zirdziņi, Maša un Saša, abi vilka atspērušies. Atceros, kā pa Pieņu dambi pavasarī vedām — tur tāds liels klajums, dzīvs ledus. Meliorācija vēl nebija iztaisīta. Es ar vienu zirgu, tēvs ar otru.”

E.Z.: “Kolhoza laikos Pieņu pļavas bija aizaugušas, grāvji ciet. Es par agronomi strādāju. Vienreiz jātiek mājās no *Būdeniem*. Man motocikls, domāju, braukšu pa taisno. Pabraucu gabalu, bet govīs tā visu ceļu izdangājušas vienā putrā, ka nevar pabrukt. Ieliku pirmajā ātrumā un skrēju līdzi. Citādi nekā pabrukt nevar, motociklu atstāt arī nevar. Vēlāk tur nomelioreja un uztaisīja ceļu.”

E.D.: “*Klučos* tāds vecs Kristiņš dzīvoja, vai viņš bija vaļinieks? No Dundagas nākot, vienmēr kortelītis līdzi. Kad es ganīju govīs, viņš allaž apstājas, aprunājās. Kārtis citiem mācīja spēlēt. Kolhoza laikā, kad ar rokām pļāvu *Pupavu* pļavas, Kristiņš arī tai barā. Mums, jauniem puisiem, nekrīt vecā kūla, viņš staigā smiedamies, jo izkopts asa. Tas bija 50. g sākumā.”

E.Z.: “Kluču kapu ceļš kolhozu laikos bija briesmīgs. Toreiz jau kapus kopt un kapu ceļu taisīt bija milzīgs nacionālisms. Mēs tomēr tos akmeņus, kas bija novākti no laukiem, paklusām bērām kapu ceļā, kāds reizēm iebēra pa grants kravai, tā pamazām ceļu uztaisīja. Valdis, būvbrigādē strādādam, pa kravai atveda. Kā viņš to dabūja gatavu, ir viņa ziņā.”

V.D.: “Toreiz jau bijām iemācījušies nospert!”

E.Z.: “Kad tēvu glabājām, tad vedām ar traktoru, paši gājām pa krūmiem. Un par to, ka mamma ar

mācītāju paglabāja, mani izsvieda no deputātiem.”

A.Z.: “Es atceros, kā reiz trušu māti pie trušu tēva vedu. Mans tēvs bija vetārsts. Viņš iedod trušu māti, un man tā jānes uz *Odumiem*. Man, puikam, jau pats gājiens ar trusi grozā likās milzīgs notikums. Aizeju. Satieku veco saimnieku, saku savu vajadzību. Labi, ielaiž trusi būdā. Jāgaida! Gaidu, gaidu, bet — iekšā milzīgs troksnis, salmi pa gaisu. Kaut kas nav riktīgi! *Odumu* saimnieks iet skatīties. Dod man atpakaļ trusi un pārmet — ko tu atnesi, tēvaini! Šie divi plūcas uz dzīvību vai nāvi. Man ausis sarkanas — ko tēvs, vetārsts, iedevis! Novītušām ausīm ar trusi velkos mājās. Smags pārdzīvojums bija. Kā tā būda rībēja — kurš kuru!”

MŪSDIENAS

A.Z.: “Tagad ciems ir pagalam tukšs — izvešanas sekas, izjauktas ģimenes, atgriešanās grūtības. To jūt. Kolhozu laiks iedibināja bezatbildību. Tagad pašam jāuzņemas atbildība, un to gandrīz neviens negrib.”

J.K.: “Un valsts politika neveicina.”

A.Z.: “Mūsu vieta ir aizņemta. Tāds pārtraukums...”

E.Z.: “Gavsene... Kas tad tagad no ciema dzimtām palicis? *Jaunsniķeros*. *Sniķeros* zemi nesaimnieko, mājā gan dzīvo. Gandrīz visas mājas ir nost. *Sprīņģi* vēl ir, bet mantinieki tikai pa vasarām mitinās.

Alkšņaudzēs dzīvo Agnēzes Upītes audzumeita Ilga Šnikvalde no Late-

ne. Es piedzimu Rīgā. Dzīvojām komunālajā dzīvoklī — tieši pa diagonāli pretī *stūra mājai* — zivju veikala ēkā. Izmācījies par konditori — karamelu meistari.

Dundagā pirmo reizi nonācu pirms *Taizēļa* izrādes. Tad tēvs bija pieteicies estrādes un apkārtnes sakopšanas talkai. Pastaigāju pa Dundagu un nodomāju — mazs miestīņš.

Ar Aigaru apprecējos 1993. gadā, bet Aigars pirmo reizi uz *Sniķeriem* atbrauca jau 1992. gada septembrī. Viņš vienmēr bija gribējis dzīvot laukos. Bet skats bija šausmīgs — viss aizaudzis ar krūmiem, visu dienu dedzinājām atkritumus. Vēl ilgi grābekli pa zemi nevarēja novilkt, mūždien aiz kaut kā aizķērās. Izrakām kanu, kurā bija... piens. Drausmīga smirdoņa! Tēvs teica, ka tas neesot no viņa laikiem. Kad Aigars tīrīja aku, viņš izvilka ārā piecpadsmi spaiņus, krūzes, kannas un vācu ķiveri. Tā mums joprojām ir mājās.

Atmodas laikā tēvs bija pieprasījis zemi. Es biju pret. Es neesmu lauku sieviete! Nezināju, ar ko atšķiras kartupeļu stādīšana no burkānu sēšanas.

1993. gadā sākām te dzīvot. Nolēmām nodarboties ar lauksaimniecību. Kādu laiku pat turējām lopus. Tēvs iedeva spaini: še, meitiņ, slauc! Pie Zadiņiem gāju mācīties. Turējām trīs govīs, divus bulļus, arī cūkas, vistas, trušus.

Bet... Vajadzēja tehniku. Tēvs atkal domāja, ka visu varēs darīt ar rokām kā jaunībā. Grūti nācās ie-

■ Skābsiena sagatavotāji — kolhoza Dundaga centra iecirkņa brigāde — Sniķeru laukos. 70. gadu beigās. Pirmā no labās E. Zadiņa.

Foto no E. Zadiņas labuma

ves.”

A.Z.: “Cilvēkiem nav iespēju un motivācijas.”

E.Z.: “Kroni visam uzlika meliorācija — cilvēkiem kaut ko samaksāja, lai mājas nojauktu un cilvēkus pārceltu uz centru. *Klučus*, *Odumus*, *Pupavus*, *Pļavsargus* — tos visus noraka.”

E.D.: “Kāpēc to viegli bija izdarīt? Pa lielai daļai mājās vairs nedzīvoja vecie saimnieki, bet ienācēji. Pirmsākums bija izvešanas.”

R.B.: “Tēvs par Sibīriju gandrīz neko nestāstīja. Arī par Dundagu

stāstīt, ka ir cits laiks.

Es biju pilnībā piesaistīta lopiem, meitenes mazas. Trekno pienu neviens mājīnieks nedzēra, sviestu neēda, lielākā meita biežpienu neēd joprojām. Vistas vanagi aiznesa vai mašīnas sabrauca. Nolēmām lopus likvidēt.

Tēvs aizbrauca atpakaļ uz Rīgu. Mamma arī negribēja šeit dzīvot.

Aigars ar traktoru arī nevarēja braukt, viņam mugura sāp. Tā kā Rīgā Aigars bija strādājis par šoferi *ātrajā palīdzībā* un tehniku saprata, paziņas lūdza remontēt mašīnas. Tā

Aigars pamazām sāka savu automehāniķa darbu. Es smejos, ka man tagad pietiek ar trim bērniem, vīru, suni un diviem kaķiem. Strādāju par gidi un par apkopēju.

Sākumā te pietrūka pilsētas bara, mašīnu izplūdgāzes. Atbraucot uz laukiem, man ļoti sāpēja galva. Pietrūka draugu un radu.

Nu jau pie laukiem esmu pieradusi. Tagad, aizbraucot uz Rīgu, man gribas atpakaļ. Man patīk, ka laukos cits citu pazīst un cits citam palīdz.

Sniķeros mums daudz darba, jo tie celti 1931. gadā kā pagaidu māja, pēc Baškīrijas parauga — no māliem.

Mums ir savs spociņš. Ir bijis tā, ka viens kāpj pa trepēm augšā, bet durvis neatveras. Ir bijis tā, ka viens pa pažobeli vandās. Pašlaik meitenes dzīvo otrajā stāvā, un arī viņas stāsta, ka dzirdot. Mēs sadzīvojam mierīgi.

(Te šī materiāla apkopotājs atļāvās piebilst, ka šādam cilvēkam tikai jāstrādā par gidu.)

Jā, gides darbā jau vienā vasarā saklausījies visādus brīnumus — ko stāsta citi ekskursiju vadītāji, atbraukdami uz Dundagu. Izrādās, mūsu pils sākumā esot atradies uz saliņas, savukārt 1991. gadā, ja Imants Ziedonis nebūtu iestājies par pili, tad tā nemaz nebūtu...”

A.Z.: “Tikai tāpēc, ka 90. gadu sākumā *Jaunsniķerus* kārtīgi nomelioreja un laukus cilvēcīgi sakārtoja, es tagad varu šeit kārtīgi saimniekot. Un tad arī pamazām, pamazām.

Kad es te kā students ar saviem čomiem astoņdesmito gadu sākumā atbraucu, kopā cirtām krūmus, tad likās — tā arī, alkšņos ieaudzis, viss paliks! Kluču kapi bija pilnīgi krūmos. Pat mamma pieļāvuma izteiksmē iedomājās, ka varētu aiziet no šejienes. Grūtākajam tagad tā kā būtu pāri.

Tomēr justies kā pēdējam mohikānim nav diez ko patīkami. Es reizēm domāju — būtu vismaz pa kādam dūšīgākam saimniekam citos ciemos — pa vienam Nevejā, Vīdalē, Kaļķos, tad būtu cita jušana. Varētu sanākt kopā, apspriesties. Tagad dzīve ir tāda, ka ne mirkli nevar stāvēt uz vietas — vai nu, vai nu. Tehniskā attīstība dzen uz priekšu. Man divdesmit govīs nav vairs nekā. Lai ietu laikam līdzī, vajadzētu simt govju, modernu kūti...

Laikam biju students, kad uzzināju ciema nosaukumu — Gavsene. Tāds mazliet dīvains vārds. Bet man tagad ir gan zemnieku saimniecība *Jaunsniķeri*, gan *SIA Gavsene*.”

V.D.: “Vismaz vārds nepazudīs no zemes virsas!”

Alnis Auziņš

Autors pateicas par atbalstu raksta tapšanā I. Abajam, R. Bērziņai, E. un V. Derkeviciem, J. Krūklei, V. Svirkai, E. un A. Zadiņiem.

Par zaļu pat vēl zaļāks

Vesels kā rutks

No 10. līdz 14. maijam visā Latvijā, arī Dundagas vidusskolā, rīkoja veselības nedēļu. Tās nosaukums šogad *Laimīga un vesela ģimene*.

Kā pastāstīja veselības veicināšanas grupas vadītāja **Skaidrīte Motmillere**, skola pirmo gadu ir iesaistījies veselību veicinošo skolu grupā un pirmo reizi rīkoja šādu nedēļu. Skolotāja kopā ar 10. klases skolēniem bija sagatavojusi dažādus pasākumus šai nedēļai.

Pirmdien bija zīmējumu uz asfalta konkurss visām klasēm. Katrs varēja zīmēt, kas viņam saistās ar vārdu *veselība*. Atšķirības bija vērojamas pa vecumiem — jaunākie uzsvēruši veselīgu uzturu, sportu, vecākie — narkotikas, alkoholu, drošu seksu. Otrdien bija veselīga uztura diena. Skolas kafējnīcā ir diezgan neveselīgs ēdiens, tāpēc šajā dienā varēja izlasīt interesantus uzrakstus pie ēdieniem un dzērieniem, piemēram: “Dziļās sērās paziņojam, ka šodien nevarēs iegādāties *fīr* kartupeļus ar kečupu”, pie salātiem varēja izlasīt

atgādinājumu: “Mūsos ir daudz vitamīnu”, *colas* ziņoja, ka labāk pirkt sulas, savukārt sulas mudināja nopirkt gan tieši viņu, gan kaimiņus (citas sulas). Skolēniem bijusi arī laba doma — pie pusdienām katram izsniegt burkānu par brīvu, taču dažādu iemeslu dēļ šis pasākums pajuka.

“Trešdienā bija veselības skrējieni. Ceturtdien biju Rīgā uz semināru *Psihoaktīvo vielu lietošanas profilakse. Problēmas un risinājumi*. Jau tagad ir daudz ideju nākamajam gadam,” teica S. Motmillere. Izskanēja ieteikums vienu no dienām rīkot kā pretsmēķēšanas dienu, taču skolēni uzskatīja, ka nevajag. Pašlaik skola veiksmīgi esot tikusi galā ar

smēķētājiem pie skolas. Tas nenozīmē, ka skolēni vispār vairs nesmēķē, bet viņi vismaz to nedara atklāti.

Uzzināju, ka ir nolūks sertificēt skolas medicīnisko kabinetu. Kad to paveiks, tad skolas māsiņa varēs potēt profilaktiskās potes. Ir arī cerība nākamgad skolā dabūt dzeramo ūdeni.

“Ir skolas, kas aicina uzstāties mūzikus — bijušos narkomānus kā paraugus cīņai ar narkotikām. Taču mazā lauku skolā tā nevar. Skolēni nav redzējuši narkomānijas negatīvo pusi — narkomānus, kas neatveseļojas un mirst. Un viņiem šķiet — ja jau šis cilvēks ir atmetis, arī es to varēšu izdarīt, kad gribēšu. Šo problēmu Dundagā nevar risināt tā-

pat kā Rīgā,” uzskata S. Motmillere.

Veselības veicināšanas grupa par veselīga dzīvesveida sastāvdaļu uzskata arī sakārtotu vidi. Skolēni bija piedalījušies gan upju sakopšanas talkā, gan teritorijas sapošanā. Projektu nedēļas laikā skolēni atjaunoja sienas gleznojumu, pārkrāsoja puķupodus sienām pie skaņotās krāsās, nokrāsoja galdus un krēslus un sakārtoja patrepi, lai pašiem būtu atpūtas vietas. To visu darīja audzēkņi, paši arī dalīja pienākumus. Viņi apzinās, ka tas paredzēts pašu labajai un veselībai.

Una Upīte

To atcerēsimies jūnijā!

Tosts tornim

Jubilejas ir jāsvin. Arī iestādes un organizācijas ir dzīvā radība. Šoreiz parunāties rosināju divus vīrus — bezpeļņas organizācijas **Valsts akciju sabiedrības Latvijas Valsts radio un televīzijas centra Dundagas radio un televīzijas stacijas vadītāju Ojāru Ozoliņu** un radio un televīzijas komunikāciju inženieri **Ervīnu Kristiņu**. Pirms piecpadsmit gadiem Dundagā sāka darboties radio un televīzijas stacija.

Rīkojums no augšas

E.K.: — Astoņdesmito gadu beigās dundadznieki varēja redzēt divas TV programmas no Kuldīgas — Latvijas TV un centrālo (Maskavas). Vietējo programmu pa 6. kanālu daudz maz varēja redzēt, bet centrālo vasarā daļēji pārmāca zviedri. Bez jumta antenas nevarēja iztikt. Piekrastes iedzīvotāji bija bez TV pārraidēm.

O.O.: — Laikam rīkojums nāca no augšas. Es strādāju par inženieri Cesvainē un, no sava priekšnieka uzzinājis, ka Dundagā cels jaunu TV staciju, nolēmu braukt šurp. 1987. gada vasarā nākamās stacijas vietā redzēju māla paugurā nospraustas kupicas un Līvānu mājām ieliktus pamatus — nākamā personāla dzīvesvieta. Ziemā uzcēla mazo apakšstacijas ēku.

Lielo ēku būvēja Jāņa Župa SCO vīri, bet pašu torni — Ļeningradas celtnieki. Konstruktijas no lidlauka ar helikopteru atgādāja šurp un te samontēja. 1988. gadā pabeidza māju un torni. Nākamā gada pavasarī dabūjām pirmo lielo *TESLA* raidītāju televīzijai. **No 26. jūnija sākām regulāri raidīt diendienā Latvijas televīzijas programmu.** Uz rudens pusi dabūjām vēl vienu mazu raidītāju un sākām raidīt arī centrālo televīziju.

Kurzemnieku stacija

O.O.: — Pats esmu *ceļojošais kurzemnieks* — dzimis Ošeniekos (Saldus rajons, uz robežas ar Kuldīgas rajonu). Pēc studijām RPI, darba Latvijas TV Āgenskalna studijā (aizgāju tāpēc, ka

Rīgā nebija dzīvesvietas) un Cesvainē atgriezos atkal Kurzemē. Lielākā daļa mūsu stacijā ir kurzemnieki, bet īsts dundadznieks ir Ervīns Kristiņš.

Ko mēs redzam, dzirdam un arī nezinām

O.O.: — Mūsu finansējumu galvenokārt veido valsts budžeta nauda, ko televīzija un radio maksā par apraidi, kā arī par pakalpojumiem, ko sniedzam mobilo telefonu kompānijām, privātajām televīzijām un datortīkliem.

Mūsu centrs nodrošina LTV 1 un 7 kanāla uztveršanu 35 kilometru rādiusā, LNT — Dundagas centrā (piemēram, Vidālē jau ir grūti uztvert), Latvijas pirmo un otro radio-programmu, LMT un Tele2 mobilo sakarus, Iekšlietu ministrijas vajadzībām domāto *Motorola* rāciju un *Lattelekom* telefona kabīnes darbību Ovīšos. Teorētiski mēs spētu vēl daudz ko, piemēram, nodrošināt bezvadu internetu, bet — kas to šeit finansiāli var atļauties? TV3 nolēma, ka Dundagā atbalsta centru nevajag, SWH un viens vieglās mūzikas kanāls par mūsu centra izmantošanu vēl domā.

E.K.: — Ja krievu laiku beigās šīs celtnes nebūtu uzslietas, tad arī tagad to nebūtu. Toreiz staciju jauda bija vajadzīga centrālās televīzijas dēļ. PSRS bija svarīgi, lai arī zviedri mūs redzētu. Pieēja ir mainījusies. Tolaik centās aptvert pēc iespējas vairāk platības, tagad tomēr — iedzīvotājus. Zaudētāji mēs bijām tādēļ, ka mūsu

jaunbūvi nodeva reizē ar Zaķusalas televīziju. Tā dabūja visas jaunākās iekārtas, mēs — pārpalikumus, šo to no vecās Āgenskalna studijas..

No piecpadsmit līdz...?

O.O.: — Sākumā te strādāja ap 15 cilvēku, ieskaitot divus apkopējus, pašlaik — astoņi. Kādreiz mainā dežurēja divi cilvēki, tagad — tikai viens.

Sākumā tā ilga astoņas vai divpadsmit stundas, tagad — divdesmit četras. Pēc centra desmit gadu jubilejas mums samazināja štatus. Agrāk bija vairāk ko ķimerēt, biežāk kaut kas sagāja grīstē. Tagad vairāk jāuzrauga. Jo vairāk modernizē aparatūru, jo mazāk cilvēku vajag... Arī pašu ēku remontē un pārtaisa.

E.K.: — Toreiz cēla ar vērienu, ar *sarkanajiem stūrišiem*. Apmēram puse šī nama paliks tukša, to varēs neapkurināt. Jau tagad abas radio programmas savietojas divos skapjos!

“Krievu tanki ieņem Dundagas televīzijas torni”

O.O.: — Puča laikā 1991. gada augustā gandrīz visu aparatūru izvedām pa mājām, uz vietas atstājām tikai *lielās kastes*. Tās dienas raidījām CNN ziņas, arī Kuldīgas un Ventspils virzienā, kā arī ārzemju radioprogrammas

E.K.: — Viens krievu *armijnieks* tajā laikā brauca pie mums labot savu

aparatūru. Pēkšņi zvana no Talsu avīzes redakcijas un uztraukti jautā: “Kā jums tur iet, vai esat dzīvi? Jūs taču esat ieņemti, krievu tanki aplenkusi!” Kāds acīmredzot bija redzējis krievu armijas lielo kravas mašīnu...

O.O.: — Dundadznieki brauca sargāt Zaķusalu, bet šeit gan neviens nepiedāvājis sargāt.

■ **Tautā sauktā TV torņa, pareizi — radio un televīzijas stacijas masta — celtniecība ar helikopteru. 1988. gads, darbi noris 140 m augstumā. 70 metri vēl jāuzbūvē. O. Ozoliņš: — Kad 210 metru augstais masts bija uzbūvēts, Jānis Žups sarunāja, ka viņa brigādes vīrus helikopters izvizinās virs Dundagas. Bet tajā brīdī helikopterā saklupa arī bariņš bērnu, kas tuvumā gadījās. Arī mana dzīvesbiedre ar meitu palidoja virs Dundagas.**

Foto no O. Ozoliņa albuma

E.K.: — Jau pēc puča zemessargi teriķoja mācības.

TV centrs, bet ne vietējā studija

O.O.: — Pēc 1991. gada puča sākām pēc 11 vakarā raidīt RTL — visu nakti. Paši *uzķīmījām* 11. kanālu šim nolūkam. Pēc tam laikam pārgājām uz PRO-7. Gadus piecus raidījām. Daudzi

zvanīja: katrs gribēja savu programmu, visiem nekad nebija labi.

Tad par kanāla lietošanu sāka prasīt naudu un licenci. Mums būtu vajadzējis nodibināt vietējo televīziju. Bet nebija entuziasta, kas tālāk izvērstu. Mēs gan *Sorosa fondam—Latvija* pat iesniedzām projektu par vietējo studiju, bet to neatbalstīja. Tā arī vietējās ziņas netikām raidījuši. Istenībā lielu vajadzību pēc tām nesaskatu. Pilnīgi pietiek ar vietējo avīzi.

Valstī ir apmēram desmit tādu staciju kā mūsējā. Ir arī mazas, mūsdienīgas, ar niecīgāku jaudu.

Bērnu čivināšana un vīru bass

E.K.: — Pirms 1989. gada daži lietpratēji, kā Jānis Gulbis un Imants Kēnigsvālds, būvēja antenas tāluztveršanai.

O.O.: — Bet tas derēja līdz mūsu ērai. Tagad mēs savā ziņā esam traucētāji. Rīgas programmas (ne pirmo un otro!) šeit uztvertu labāk, ja mēs neraidītu no sava torņa. Salīdzinājumam — tas ir tā, it kā istabā, kur mazi bērni runā, ienāk divi vīri un laiž vaļā basu. Satelīti — tā ir cita frekvenču josla, to mēs neietekmējam.

Dažreiz kāds piezvana un pasūdzas par TV pārraides kvalitāti. Bet to ietekmē tik daudz faktoru! Studija, pati filma, signāla ceļš no Rīgas līdz šejieni, antena, televizors...

Sīki pārtraukumi darbā ir bijuši. Kad milzīga sniega dēļ pazīd elektrība, tad mēs arī esam tumši, jo dīzeļģeneratora mums nav.

Vai tas nav kaitīgi?

O.O.: — Kaitīgums — nekaitīgums ir ļoti stiepjams jēdziens, jo nav jau 200 — 300 gadu pētījumu. Domāju, ka ārpus centra nav nekā kaitīga. Iekšpusē? Kas to lai zina!? Atceros, kādreiz pārdeva hologrammas, ko līpināt uz mobilajiem telefoniem, tā it kā samazinot starojumu. Ja tā tiešām būtu, tad arī zonas stiprums samazinātos. Tā bija tikai naudas izkrāpšana!

Alnis Auziņš

Slīteres nacionālajā parkā

Kas jauns mūsu *kaimiņu sētā*? Kas labs notiks un kas iecerēts? Par šiem jautājumiem aicināju izteikties Slīteres nacionālā parka (SNP) sabiedrisko attiecību speciālisti *Ingunu Pekmani*.

— **Sabiedrisko attiecību speciālists — mūsu attāļajā ziemeļu pagastā samērā jauns jēdziens. Kas ietilpst jūsu darba pienākumos?**

— Tas ir cilvēks, kam jāorganizē darbs ar sabiedrību. Tie ir gan vietējie iedzīvotāji, gan valsts un pašvaldību un sabiedriskās organizācijas, bet galvenokārt — parka apmeklētāji. Tās ir dažādas norises un izpausmes, kas piesaista, izglīto, informē, veido parka publisko tēlu, informatīvos materiālus un tml.

— **Kas paveikts pēdējā laikā?**

— Vissvaigākais — nupat izdots krāsains buklets latviešu un angļu valodā. Tajā iekļauti pilnīgi visi tūrisma apskates objekti, dabas takas, viesu mājas, telšu vietas, velosipēdu noma, kā arī viss ievēribas cienīgais, ko var redzēt pa ceļam uz Talsiem un Roju. Bukletus var iegādāties pie mums, visos rajona tūrisma informācijas centros un arī *AGENDA-21* centrā *Līkajā muižā*.

Pēdējā laikā katru gadu cenšamies izveidot kādu jaunu apskates objektu. Līdz šim tās bijušas dabas takas, bet šopavasār piedāvājam velomaršrutu, kas ved no Košraga līdz Dūmelei, pa ceļam pietājot pie skatu tornīša Bažu purvā un tālāk pēc izvēles — uz Dundagu vai Melnsilu un Kolku. Pērn vasaras otrajā pusē izveidojām Kolkas raga Priēžu taku, kur var vērot smiltis ieputinātās priedes.

— **Vai velomaršruts ir arī nodrošināts ar divriteņiem?**

— Noma ir *Ūšos* (Kolkā) un *Jauntilmačos* (Košragā). Noteikti vajadzētu sarosīties vietējiem uzņēmējiem. Piedaloties tūrisma izstādē Ķīpsalā, pārliecinājos, ka velomaršrutiem ir nākotne.

— **Vai zināt, kurus jūsu objektus visvairāk apmeklē?**

— Pērn 30 000 cilvēku apmeklēja Kolkas ragu, un tas bija visvairāk apmeklētais objekts Ziemeļkurzemē. Slīteres bāku apraudzīja septiņi tūkstoši. Tūristi var izvēlēties — iet pa taku vieni paši vai gida pavadībā (bērniem Ls 0,20 stundā, pieaugušajiem — Ls 0,30). Diezgan daudz mūs apciemo ārzemnieki, pēdējos gados īpaši igauņi.

— **Vai plānojat darbību ilgākam laikposmam? Ko sevišķu piedāvājat šosezon?**

— Vismaz gadu uz priekšu būtu jāplāno. Īpaši svarīgi pievērst sev uzmanību sezonas sākumā. Piedalījāties Putnu dienās, 8. maijā rīkojam tūrisma informācijas dienu, 22. maijā — Dāvida dienu. Tas ir jaunums. 24. maijā Eiropā svin Eiropas dabas un nacionālo parku dienu. Šogad laikus sākām domāt, ko saistošu piedāvāt, un radās iecere izmantot teiku par Dāvidu pili un alu. Cilvēki par to interesējas, bet tā ir aizsargājamā zonā. Man ienāca prātā, ka bērni pēc teikas darina zīmē-

jumus. Ar vidusskolas vēstures skolotāju Imantu Brusbārdi nolēmām, ka skolēni varētu tur aiziet. Paldies Vairai Kamarai, kura par spīti aizņemtbai iesaistījās pasākuma rīkošanā. Bērni uz kādu brīdi kļuva par īstiem laupītājiem, izgatavoja karogus ar savu devīzi un laupītāju komandas nosaukumu. Pa ceļam uz laupītāja Dāvida alu ne reizi vien nācās sastapties ar bargajiem Dāvida sargiem, kas ceļu ļāva turpināt tikai pēc kārtīgas zināšanu pārbaudes par mežā redzēto un dzirdēto.

■ **Dundagas vidusskolas pirātus ceļā uz Dāvida alu izglīto vides gids Andris Ratkevičs.** SNP foto.

Nonākot pie Dāvida, bija jāparaksta zvērests, ar savu parakstu apliecinot, ka bez Dāvida atļaujas viņi šeit neatgriezīsies. Godam izpildījuši Dāvida prasības, veiklākie jau bija kalna galā. Pārliecinājušies, ka tiešām no šīs vietas jūra ir redzama, un nodejojuši laupītāju danci, bērni no Dāvida dāvanā saņēma galvas apsējus kā piederības zīmi laupītāju

kārtai.

Varbūt arī turpmāk reizi gadā šajā datumā rīkosim ekskursiju uz Dāvida alu gida pavadībā. Šoreiz piedalījās pamatskolas audzēkņi, galvenokārt zīmējumu autori. Zīmējumu izstāde visu vasaru būs apskatāma Slīteres bākā.

— **Kā jūs vēl par sevi vēstāt pasaulei?**

— Bukleti reizi gadā ir jāizdod no jauna, papildinot ziņas. Parka avīzi izdodam reizi ceturksnī. Mūsu teritorijā nav visai daudz iedzīvotāju,

viņi zina noteikumus un tos arī ievēro. Pašlaik mūsu speciāliste Ilze Rēriha apseko parka teritorijā esošos zemes īpašumus, nosaka vērtīgos biotopus un veido to datu bāzi. Tas skar jebkuru iedzīvotāju,

kura īpašums atrodas parka teritorijā un kurš vēlas kaut ko būvēt, zāģēt vai veikt cita veida darbību. Tagad visiem būs pilnīgi skaidrs — ko drīkst, ko nedrīkst, kur var ko cirst vai ne.

Izglītojošais darbs noteikti jāturpina. Joprojām daudzi — pat Dundagas pagastā — nezina, ko mūsu parks piedāvā. Dažs labs uzskata, ka

nacionālais parks ir rezervāts, kur gandrīz viss ir aizliegts, un brīnās, uzzinot, ka bākā var uzkāpt. Esmu vaicājusi skolēniem — retais ir apmeklējis dabas takas.

— **Ko savas darbības skaidrošanā vēl varat darīt? Aizgūt pieredzi no citiem līdzīgiem parkiem?**

— Vides gidu nodarbībās esam apmanījušies ar idejām. Pērn pie mums viesojās Gaujas nacionālā parka darbinieki. Mūs gan grūti salīdzināt, jo viņiem vietējo iedzīvotāju skaits ir krietni lielāks, Sigulda pati par sevi ir kaut kas īpašs. Mums savukārt vairāk neskartās dabas.

Par tālākās nākotnes iecerēm man grūti teikt, bet gribētos katru gadu vienu jaunu objektu izveidot. Varbūt kādreiz varētu rīkot vides izziņas nometnes, piemēram, pie Pēterezera. Jāatrisina tikai dzīvošanas jautājums.

— **Kādas jūs saskatāt iespējas uzlabot sadarbību ar vietējo sabiedrību, uzņēmējiem, pašvaldību?**

— Visas ieinteresētās puses, piemēram, mūsu organizācija un tuvākās pašvaldības, varētu rosīgi sadarboties bukletu izdošanā. Saistošas apskates vietas ir gan Dundagas, gan Kolkas pagastā, tāpēc loģiski būtu sadarboties informatīvo materiālu izveides un finansēšanas ziņā. Savukārt uzņēmēji tūrisma jomā varētu ziņot par saviem pakalpojumiem, kā naktsmītnes un velosipēdu noma.

Priecāsimies gan par ierosinājumiem, gan par apmeklētājiem!

Alnis Auziņš

Svešās zemēs esot skaisti!

Ekskursija uz Sanktpēterburgu

Sākums 1. lappusē

Ceļā devāmies 12. maija pēcpusdienā ar autobusu un 13. maija rītausmā sasniedzām galamērķi.

Iesākumā devāmies aplūkot pilsētas skaistumu — greznās mājas, pieminekļus, kanālus. Pilsēta ir uzcelta uz 40 salām. Uzzinājām, ka Sanktpēterburgā ir ap 400 dažādu tiltu. Īpaši grezni mums likās tiltu margu raksti.

Pirmais lielākais apskates objekts bija Pētera Pāvila cietoksnis un baznīca, kur apglabāts Pēteris I. Ar vēstures faktiem mūs iepazīstināja gide. Nebija viegli visu krieviski runāto saprast. Pirmajā dienā tā bija vienīgā plānotā ekskursija. Nakšņojām kādā daudzstāvu mājā pilsētas nomalē.

Otrajā dienā devāmies aplūkot Katrīnas pili. Tā bija ļoti grezna, zeltīta, mirdzoša un atgādināja Rundāles pili Latvijā. Abas pils veidojis viens arhitekts. Mums bija iespēja redzēt arī neaprašāmi skaisto Dzintara istabu, kur sienas darinātas no sīkiem dzintara gabaliņiem. Smalks un rūpīgs darbs! Kopumā šīs istabas izveidošanā izmantotas 6 tonnas dzintara. Sajūmināti pastaigājāmies pa pils dārzu.

Mazliet atpūtušies un paēduši, devāmies uz pasaulslaveno Ermitāžu jeb Ziemas pili. Šeit varējām iepazīties ar daudzu slavenu mākslinieku darbiem. Mūs iepriekš brīdināja — ja katrai gleznai vēltisim vienu minūti, tad Ermitāžu izstaigāsim 8 gados...

Pēc ekskursijas katrs pēc saviem ieskatiem izmantoja brīvo laiku. Daži

pirka suvenīrus, citi atļāva sevi gleznot ielu gleznotājiem. Lai nokļūtu atpakaļ mājās, bija jābrauc ar metro. Uz-

zinājām, ka Sanktpēterburgas metro ir dziļākais Eiropā. Brauciens ar metro mums bija lielisks piedzīvojums!

Pusnakti devāmies skatīties, kā paceļ pilsētas tiltus (pavisam Pēterburgā ir 14 paceļamo tiltu). Redzētais atstāja neizdzēšamu iespaidu, daudzi

no mums tiltu paceļšanu vēroja pirmoreiz.

Trešo un pēdējo dienu vēsturiskajā Krievzemes pilsētā sākām ar Īzaka katedrāles apskati. Gide mums pastāstīja par katedrāli un milzīgajām kolonnām. Aplūkojām vitrāžas logos, ikonas, mozaīkas, grezno altāri un milzīgās durvis, kas sver vairākas tonnas un netiek atvērtas. Stāstījumu tulkoja Latvijas gide, visi ieinteresēti klausījāmies.

Uzkāpām arī katedrāles tornī, no kura pavērās skats uz pilsētu. Skanēja

■ **Pēterburgas sākuma vietā Zaķusalā, kur dzīti pāļi Pētera Pāvila cietoksnim, uz viena vēl sēž zaķis.**
 ■ **Pērn 300. gadu jubilejā, gaidot laužu pūlus, pilsētai divus tualetes autobusus uzdāvināja Baltkrievijas prezidents Aleksandrs Lukašenko.**

Aivara Miškas foto.

klasiskā mūzika, kas lika mums justies kā senajos laikos. Pilsēta no augšas šķita ļoti krāšņa, tās pelēcīgumu notrausa nedaudzie saules stari, kas at-

mirdzēja apzeltīto torņu smailēs.

Vēlāk sāka liņāt, taču tas netraucēja doties uz strūklaku parku — Pēterhofu. Ansambli veido augšējais un apakšējais parks, kurus savieno lielā 23 strūklaku kaskāde, tās centrā — statuja *Samsona cīņa ar lauvu*. Ieejot parkā, pretī pavērās brīnišķīga pils un simtiem lielāku un mazāku strūklaku. Ūdens plašums izraisīja brīvības un varēības sajūtu. Parkā mūs sagaidīja arī dažādi pārsteigumi — negaidītie ūdens šļācieni, dīvainie strūklaku veidi, nelielie ūdenskritumi. Uzzinājām, ka brīnišķīgais ansamblis sāks celt 1709. gadā pēc Pētera I rīkojuma.

Piedzīvojām arī kuriozus. Lielākais no tiem — atšķirīgās biļešu cenas muzejos. Krievijas iedzīvotājiem tās bija uz pusi lētākas.

Latvijā atgriezāmies 16. maija rītā — aukstā un nemīlīgā, tomēr mūs sildīja un vēl ilgi sildīs atmiņas par brīnišķīgo ceļojumu. Paldies mūsu skolotājiem par to!

Madara Upnere, 11. a klases skolniece

Piedāvājam arī cita ekskursanta skatījumu, izgaismojot dažas sadzīviskas atšķirības.

Kafejnīcā, kurā brokastojām, pirmajā reizē mums deva tikai *plikus* kartupeļus un divas zivju pirkstiņiem līdzīgas kotletes, kas garšoja pēc vistas. Ne kotletēm, ne kartupeļiem nebija ne mazākās sāls pazīmes. Toties nākamajā dienā ēdām pelmeņus, kas man šķita pārsāļiti. Tajā pašā dienā ārpusē pie kafejnīcas ieraudzījām kādu radijumu. Pirmajā brīdī domājām — kaķi, bet kad redzējām, ka tas jocīgi klunkurē, sapratām, ka tā ir milzīga žurka...

Dīvains šķita *ekonomiskās klases* vei-

Ir tāds prieks, ko var gūt, palīdzot citiem cilvēkiem.

Pols Nūmens

Paldies Aigaram Zadiņam par atbalstu, nodrošinot braucienu uz Pēterburgu!

11. a klase un audzinātāja

kals *Pjaķoročka* — vidēji liels, piebāzts ar pārtiku, dažas preces bez cenas. Ejas bija tik šauras, ka vajadzēja stāvēt tuvu plauktiem, lai neaizķertu citus.

Pēterburgā ir divu veidu cenas. Ārzemniekiem — kā citur visā pasaulē. Ermitāžas apskate maksā ap Ls 7, Katrīnas pils ar Dzintara istabu ap Ls 11. Toties vietējiem — no pus lata līdz diviem. Tādēļ arī tūristu grupas mēģina tikt iekšā pa *krievu cenām*, arī mēs. Izrādījās — vieglāk par vieglu.

Pēterburga ir tūristu pilsēta. Tur muzeju ir tik daudz, ka tos vienā ekskursijas reizē nevar apskatīt. Kājas nogura tā, ka viss sāka likties neinteresants un vairs neko negribējās redzēt. Trīs dienu laikā aplūkojām vairākus muzejus, pieminekļus, parkus. Pētera Pāvila cietoksnī varēja skatīt tā laika cietumu, plūdu atzīmes vietu Nāves vārtos un Pētera Pāvila katedrāli, kā arī Vara jātnieku, Aleksandra kolonnu, kreiseri *Aurora*...

Sanktpēterburga celta pēc plāna, bet — purvā. Tādēļ daudzām ēkām un parkiem būvēti stipri pamati. Piemēram, Īzaka katedrāles pamati veidoti no koka pāļiem. Ēva mēdz arī pārpūst — kad vējš sapūš ūdeni no Somu jūras līča. Lai nebūtu tik mitrs, Pēterburgā izveidoti daudzi kanāli.

Brauciens autobusā gan nebija ērts, jo nevarēja nosnausties kā gribētos. Ekskursijā ir labi, bet vēl labāk pēc tam atgriezties mājās.

Juris Šleiners, 8. klases skolēns

Jānis Vizbulis no Vizbuliem

Inženierzinātņu maģistrs, Latvijas Lauksaimniecības universitātes lektors Jānis Vizbulis ir dundadznieks. Dzimis 1942. gadā gandrīz pašā Dundagas centrā. Nu jau 45 gadi aizritējuši Jelgavā. Tikāmies 1. maijā, kad Vizbuļa kungs kopā ar dēlu — Jāni Vizbuli trešajā paaudzē — bija atbraucis apraudzīt dzimtās vietas.

— Šķiet, vācu laikā mūs izdzina no mājām, *Vizbuliem*. Kara gadus pavadījām Kaļķos, un kurienes cēlusies tēva dzimta.

Manam tēvam un abiem viņa brāļiem bija ķēriens uz tehniku. Vienam brālim Talsos, Dundagas un Talsu ielas krustojumā, piederēja mašīnu remonta darbnīca un automobilis. Tēvam tehniskās izglītības nebija, viņš visu bija apguvis pašmācībā. Viņam bija tvaika dampis, kuļmašīna un gateris. Pa vasarām kūla labību gar visu jūrmalu, ziēmā darbināja gateri un remontēja kuļmašīnas. No Anglijas viņam nāca mašīnas, pašam bija savas liešanas iekārtas. Atceros, kā tēvs lēja alus mucām krānūs.

Vizbuļos bija amatnieku zeme, ap 3 ha, bet to nekopa. Tēvs kliboja, jo reiz bija nokritis no jumta. 1941. gadā tēva brāļa ģimeni no Kaļķiem izsūtīja, bet tēvu neizveda ne tad, ne 1949. gadā. Tikai mašīnas konfiscēja. Varbūt paglāba tas, ka te apkaimē nebija neviena cita tehniski saprotoša meistara. Tēvs arī uzstādīja ēvelmašīnas un gaterus. Varbūt izglāba cits apstākļi. Reiz tēvs, Kaļķos kuldams labību, uzaicinājis kādu zēnu par mācekli. Tas bijis Fricsons, vēlāk lielais komunisti. Tā runāja, ka izvešanas laikā Fricsons esot teicis: *Vizbuli nedrīkst ņemt*.

— **Kas palicis atmiņā no skolas?**

— Sāku iet *Baltajā skolā* un turpināju pili. Mācījies vienā klasē ar Ilmāru Geigi un Valdi Biķi. Atceros divus blēņu darbus. Pirms nobeiguma eksāmena latviešu valodā mēs bijām uzzinājuši, ka pusstundu pirms sākuma zvaniis uz skolu un pateiks domraksta tematus.

Tos nu vajadzēja uzzināt! Es, Ilmārs Geige un vēl kāds pārgudrinieks, mēs sadabūjām telefonu un slepus pievienojāmies vadiem. Ar paralēlo aparātu sarunu noklausījāmies!

— **Tātad patiesi bijāt gudrinieki!**

— Mūs taču skoloja Arvīds Penēzis!

Otrs gadījums bija tūlīt pēc tam. Izlaiduma vakarā skolotājs Gustavs Vēterbergs mūs, zēnus, pasauca ķīmijas kabinetā un cienāja ar spirtu. Otrā dienā mums likās, ka vajadzētu vēl. Atceros, ka līdām pa logu. Iekšā tikām, bet spirtu laikam neatradām. Bet par mūsu gājieni dabūja zināt.

Audzināja mūs Hilda Vitmane, un vēlāk mēs pie viņas braucām vai katru gadu. Skolotājs Kārlis Filips labi iemācīja koka amatniecību, labprāt darbojās galdniecībā. Arī tehnika mani saistīja, tāpat kā brāli. Pašam bija motocikls, ar to ņēmos. Daudz laika pavadīju tēva smēdē. Skolai bija traktors, es par to biju atbildīgs un remontēju.

Vēl aizrāvos ar tautiskajām dejām. Tamdēļ neiekluvu Rīgas Politehniskajā institūtā! Vidusskolas beigšanas gadā iekrita Dziesmu svētki, un man pirmajā vietā bija danči! Uz augstskolu gan aizgāju kopā ar dažiem klasesbiedriem. Valdis Biķis nolika eksāmenus, mēs ar Mintautu Ozollapiņu *izkritām* fizikā. Tad gadu nostrādāju Ģipkas pamatskolā par praktisko darbu skolotāju. 1961. gadā iestājos Lauksaimniecības akadēmijas Mehanizācijas fakultātē. Pabeidzu un paliku turpat strādāt — sākumā zinātniskajā un pasniedzēja darbā, vēlāk tikai par pasniedzēju.

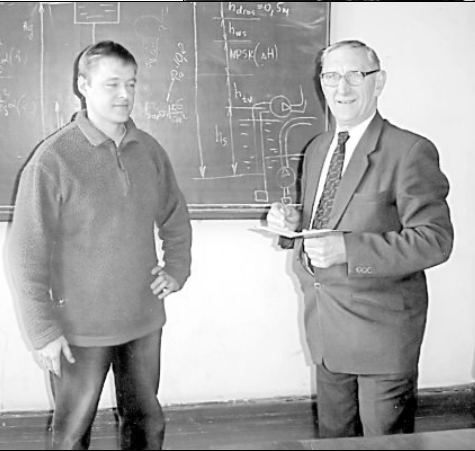
— **Vai ar studentiem no Dundagas iznācis saskarties?**

— Labi pārzinu tikai savu fakultāti, kam ar tīro lauksaimniecību nav saistības. Tieši Mehanizācijas fakultātē inženierzinātnes mācījās Raitis Sirkels, ļoti gudrs un apdāvināts cilvēks. Arī Aldis Felts bija mans students, šķiet, viņam mācīju teorētisko mehāniku.

— **Kā mainās studējošo intereses? Vai lauksaimniecība ir modē? Un kādus speciālistus gatavo jūsu fakultātē?**

— Tā kā darbojos arī uzņemšanas komisijā, tad zināms priekšstats man ir. Lauksaimniecības fakultātē (bijušajā Agronomijas fakultātē) reizēm ir grūtības savākt pilnu studentu grupu, tāpat klājas zooinženieriem. Pārtikas tehnoloģiem bija kritums, bet tagad interese ir palielinājusies.

Neatkarības sākumlaikā arī inženierzinātnes bija pabērna lomā. Daudzi izvēlējās ekonomistus. Pēdējos gados interese par inženierzināt-

■ **Vidusskolas izlaidums, 1960. gads. Jānis Vizbulis — trešais no labās.**
 ■ **Mūsdienās pieņemot eksāmenu.** Foto no Jāņa Vizbuļa albuma.

mūsu valstī šajā ziņā ātri iestāsies kārtība.

— Pilnīgi visu nekur neiekasē. Galvenajām pārmaiņām tomēr

tiem, sūkņiem. Sagatavojam arī ūdens apgādes un kanalizācijas līmeņprātējus.

— **Mēs runājamies zīmīgā datumā. Kā jūs raugāties uz turpmāko dzīvi — jau Eiropas Savienībā?**

— Jāpasaka atklāti — vecajai paaudzei nekas labāks nav gaidāms. Vismaz strauji uzlabojumi ne. Toties jaunajai paaudzei vajadzētu dzīvot labāk. Latvijas brīvvalsts laikā izglītību varēja iegūt jebkurā Eiropas valstī, un tagad tas atkal būs gluži dabiski. Tas ir daudz. Uzņēmībai jābūt! Ātri nekas nenotiks.

— **Kad Dundagā piestāja *Eiropusiņš*, tad, skaidrojot ES priekšrocības, viena no tēzēm skanēja: ES gadu desmitos ir noslīpējusi nodokļu iekasēšanu, un arī**

niecības atbalsta iespējām?

— Mazajiem zemniekiem ar divām trim gotiņām būs grūti. Izdzīvos lielās saimniecības, kas spēs iegādāties mūsdienīgas iekārtas. Mazs nespēj sacensties ar lielu, tā nu tas ir.

Jāatzīst, es arī daudz ko neizprotu. No ES puses nāk pamudinājums laukus apmežot... No vienas puses, mēs dzirdam, ka šur tur ir bads, no otras puses, it kā esot pārprodukcija...

Bez vainas nav mūsu līdzšinējās valdības. Amerikā ozola dēlītis maksā piecus latus. Mēs eksportējam izejvielu, jēlmateriālus, — ne tikai koksni vien. Tā ir valdības politika un atbildība. To nodrīkstētu pieļaut! Vismaz nogriezt mizu, pārgriezt pušu, veikt kaut kādu apstrādi uz vietas un tad dot prom uz ārzemēm, — citu precī! Jau Ivara Godmaņa valdīšanas laikā gribēja aizliegt balķus izvest, bet tā arī tas palika. Tāpēc, ka tur apgrozās milzīga nauda!

— **Cietējs galu galā ir pats koku un citu resursu īpašnieks. Taču sadarbība, savstarpējā izpalīdzība ir pavāja.**

— Jā, kooperatīvi, akciju sabiedrības ir vajadzīgas kā ēst. Ir jau, bet par maz. Vismaz divas paaudzes ir piedzīvojušas padomjulaiku kooperāciju. Toreizējais dzīvesveids sabojāja. Cilvēkus no viensētām sadzina, arī pārvilināja uz centriem. It kā jau skaisti un ērti — malka nav jāskalda, krāsns nav jākurina, ūdens nav jānes. Pēc darba sēdi un skaties televīziju. Bet ilgaicīgā skatījumā tas bija postoši. Cilvēkos izdeldēja darbībasgribu, uzņēmību.

— **Kopš studiju laika jūsu dzīve saistās ar Jelgavu. Bet Dundaga?**

— Gandrīz katru reizi ierodas klases salidojumos. Tos cītīgi rīko klases vecāka Aina Neimane. Īpaši vasarā man gribas šurp atbraukt, kaut ko padarīt, pakopt. Tāds nieks no zemes te vien palicis, māju esmu pārdevis, bet — kā putnus vilina atpakaļ vecā ligzda, tāpat mani!

Alnis Auziņš

Temuļa jaunie piedzīvojumi

Kā tikšanās reizē ar iedzīvotājiem ziņoja policijas inspektors Raimonds Pudulis, daļa to iedzīvotāju, kas vis-kaļāk iebilst pret nelegālā alkohola tirdzniecību, paši vai to tuvākie radi un paziņas apmeklē tā saucamās toč-
kas. *Fakts*
Zīmējusi Sandra, rīmējusi Sinla

“Lieli trači, šķērma smaka —
Kas par traku, tas par traku!
Katru vakaru un rītu
Tirgo ģergu — dzimtenīti.

Visi zina, visi klusē,
Tā, lūk, notiek mūsu pusē!
Kur gan policija skatās?”
Temuls jūt — viss iekšā kratās.

Nervi tā kā putra vārās,
Slikti iekšā, slikti ārā.
Netaisnība plēš vai pušu,
“Varbūt uzliet aukstu dušu?

Nē, te vajag stipras zāles,
Kas pa pieri bliež kā vāles!”
Temuls paķer lielu bočku
Un — aidā! — uz pirmo točku.

Sendienas kopā mūs sauc!

Kaut diena vēsa, mūs vieno un silda kopības izjūta un atmiņas. Tautas nams pensionārus sagaida saposts un gaišs. Svinam pensi-onāru klubiņa Sendienas 10 gadu jubileju.

Pensionāru padomes vadītāja Ārija Jāvalde teic ievadvārdus, tad Aina Šleinere, mūsu Sendienu vadītāja, izva-dā pa 10 kopā ietiem gadiem. Daudz paveiktā: bijuši 152 pasākumi, tostarp ekskursijas, teātra izrādes, sporta spē-les, muzeju apmeklējumi, draugu ap-ciemojumi un balles pašu mājās.
Pirmajā tikšanās reizē bijām 40, tagad — 80. Taču 14 esam aizvadījuši aizsaulē.
Klubiņa dzimšanas diena ir 1994. gada 9. maijs, nosaukums un karogs tapa vēlāk. Esam sveikuši savus jubila-rus zelta kāzās, 55 gadu kāzu atcerēs, apaļajās dzīves jubilejās. Esam centu-šies vakara norises dažādot: masku balle, cepuru parāde, ēdienu degustā-cija (kartupeļu, burkānu, cepumu).
Gadu ritumā esam ieguvuši drau-gus. Vissenākie ir Kolkas Sarma un Īves dziedātājas, abi kolektīvi mūs bieži iepriecinājuši ar skanīgām dzies-mām. Arī šajā reizē tautas namu pie-skandina Īves dziesmas. Paldies! Drau-gu pulkam pievienojušies Rojas Lie-dags un Valdemārpils Varavīksne. Pirmā tikšanās bijusi ar Kandavas pensionāriem, vienmēr ciemos gaidīts Saldus Zemessargu vīru ansamblis.
Priecājamies, ka šodien esam visi kopā svētku reizē, ka draugiem varam pateikties ar dziesmu.
Vārds Gunāram Laicānam. Pagasta padomes priekšsēdētājs pasniedz Ai-nai NVO centra, Labklājības ministri-jas un Pašvaldību savienības nozīmīti Labā zvaigzne un Pateicības rakstu.

Labā vēlējums saka SIA Dundaga va-dītājs Austris Kristapsons, Dundagas Vārpa vadītāja Anīta Nazarova, indivi-duālā uzņēmuma Pelītes vadītāja Vēs-ma Einštāle.
Apsveikuma telegrammas atsūtīju-šas valsts pensionāru apvienības vadi-tājas Aina Verze un Lilīta Velde, arī kandavnieki.
Ciemos esam sagaidījuši klubiņa krustmāti aktrisi Veltu Skursteni. Paldies māksliniecei par labajiem vē-lējumiem un priekšnesumiem! Sirsnī-gu apsveikumu, iesaistot mūs visus, noskandē Inese Kramīņa. Daudz jaut-rības un prieka sagādā Dundagas dullie (dramatiskās kopas dalībnieki) ar sa-viem skečiem iz dzīves.
Tad draugu un pašmāju sveicieni gan klubiņam, gan Aina personiski. Aina pazūd ziedu jūrā. Viņai patiesi nopelnīts PALDIES, jo nezinu nevienu, kurš varētu stāvēt viņas vietā, kurš tā prastu mūs saturēt kopā, mācētu tik nesavtīgi, soļus un laiku neskaitot, darboties, lai sagādātu prieku citiem.
Pateicību sakām arī visiem, kas sarūpēja svētkus: vakara vadītājam Āri-jai, sponsoram Valdim Randem, zāles saposējiem un galda klājējiem, pagas-ta padomei, kasierei Lidijai un mūzi-kas gādātājam Georgam, galdiņu vecā-kajiem, apkārtnes sakopējiem un tau-tas nama labajam gariņam — Ausmai Vikstrēmai. Uz jaunu tikšanos!

Rita Zemtiņa

Māmiņu diena skolā

7. maijā ar pusotru stundu ilgu koncertu māmiņas un dažu retu tēvu iepriecināja Dundagas vidusskolēni.
Vispirms vecāki uzzināja par savu lolojumu sekmēm ārpusšķolas pasā-kumos.
Jāuzteic režisore Vaira Kamara par izdomu un priekšnesumu lielo daudz-veidību, nopietnajam un liriskajam mijoties ar jautro un lēnajam ar ašo. Katrs skatītājs un klausītājs kaut ko sev guva, — par to apmeklētāji sprie-da, vēl prom dodoties.
Ierasti pārliecinoši darbojās Una Upīte un Jānis Zadiņš, izdzīvojot Lai-

moņa Kamaras dzejoli Un tā visu mūžu, pārliecinoši skanēja skolēnu apvieno-tā kora balsis (diriģente Sandra Liel-anse), atsevišķu metu svētku varavīk-snē iekrāsoja skolēnu tēlojums iz se-niem alu cilvēku laikiem. Tā varētu minēt vēl un vēl, bet man tomēr visla-bāk pie sirds gāja asprātīgi, parodijas manierē iestudētais gabaliņš iz latvju folkloras. Vaira gan paškritiski bilda, ka līdz galam stiliņš neesot izturēts, taču arī izturētie 95 procenti bija ko vērti. Bravo Jānim Zadiņam & Co!

Alnis Auziņš

Māmiņu diena pilī

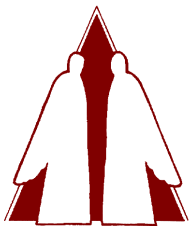
9. maijā pilī notika Māmiņu die-nai veltīts koncerts. To atklāja Dun-dagas jaunie talanti, prieks un lep-numš — vokāli instrumentālais an-samblis Zaļie pipari. Varen garu un plašu programmu piedāvāja bērnu-dārza audzēkņi. Koncertā arīdzan bi-ja dzirdami gan dzejoli, gan dzies-mas, skatāms uzvedums un skolas deju grupas priekšnesums. Tāpat kā

skolā, māmiņu nebija pārāk daudz, taču Dundagā jau daudz vairāk ap-meklētāju pasākumos nekad nav. Diemžēl skaņu aparātūras tehniskā brāķa dēļ brīžiem cieta ausi. Taču ci-tādi koncerts bija jauks, un diena — bezgala saulaina, gluži piemērota šā-dai reizei un mīļiem apsveikumiem.

Una Upīte

Luterāņu baznīcā

Ar Ievas un Aivara Lapšānu dueta AVE DEUS koncertu 8. maija pievakarē aizsākās labdarības koncertu cikls, vācot ziedojumus dievnama jumta atjaunošanas remontam.

Zīmīgi, ka tieši pirms koncerta radio pārraidē dzirdēju vienu no A. Lapšāna vecajiem un labajiem grā-vējiem. Mazliet zinot par pārvērtī-bām muzikanta dzīvē un muzikālo vērtību sistēmā, tomēr netiku vaļā no priekšstata par visai spējīgu, taču šlāgermūzikas sacerētāju. Kā šāda mūzika sader ar kristīgu ievirzi?
Patīkami pārsteidza un visam koncerta brīnīšķīgu ievirzi deva jau pirmā instrumentālā kompozīcija. Aivars ar ģitāru, Ieva ar kokli. Šāds instrumentu salikums šķita ļoti sa-derīgs gan muzikālajai idejai, gan

telpai, kur mūziku atskaņo. Pats dziesminieks arī teica atzinīgus vār-dus par mūsu dievnama akustiku, kas, gribas ticēt, nebija pieklājības teikumi vien. Mazliet mulsdams pa-stāstījīs par savu ciņu ar atkarībām un zaļā pūķa uzveikšanu, koncerta lielāko daļu savas Dieva atziņas Ai-vars Lapšāns pauda dziesmās un in-strumentālos sacerējumos, dzīves-biedrei saskanīgi pavadot un līdzī dziedot. Melodija, kas ir skaista, bet nav lēta, pārliecība par to, ko grib klausītājiem paust, — tā varētu rak-sturot šo vakaru. Tas, ka vairāk nekā

Ekspedīcija Vidale — Rīgzemes

Kopš 1998. gada mūsu vidusskola iesaistījusies starptautiskajā vides pēt-niecības programmā GLOBE. 24. maijā 11 Dundagas un 10 Talsu skolēni devās mācību pārgājienā. To var uzskatīt par zināmu gatavošanos GLOBE piecu die-nu ekspedīcijai, kas augustā norisinā-sies Latgalē. Tajā katru GLOBE projekta skolu pārstāvēs trīs skolēni.
Aplūkojām Vidales grantsbedres, apraudzījām Jušu dižakmeni un izmē-rījām Rīgzemju ozolu. Īstajā, mērāma-

jā augstumā, mums iznāca 9,2 metri, bet zemāk, resnākajā vietā — 10,6 metri.

Vērtīga bija tikšanās ar Mežlīdumu saimnieku, bioloģiskās lauksaimniecī-bas piekritēju Ansi Rodertu. Ansis sko-lēniem sīki izklāstīja 8 veselīga dzīves-veida principus, ko pats un ģimene stingri ievēro: pilnvērtīgs uzturs, fizis-kā rosība, ūdens (uzturā un dziednie-cībā), atturība, saule, svaigs gaiss, at-pūta, ticība Dievam. Ansis arī rosināja skolēnus domāt līdzī.

Veiksmi mūsu audzēkņiem Latga-les ekspedīcijā!

Lienīte Iesalniece

stāžu darbinieku konferencē Rīgā.

Lūdzam pieteikties Dundagas pirmsskolas izglītības iestādē Kurze-mīte tos vecākus, kuru bērni ir dzi-muši 1999. gadā, lai viņus sagatavotu skolai. Apmācības ir obligātas.

Anda Budreika,
PII Kurzemīte vadītāja

Divi karogi, divas himnas

Saulainajā 1. maija sestdienā Dun-dagas centrā bija manāma rosība. Līdztekus citām Latvijas pašvaldībām arī dundadznieki svinīgi iesoļoja Eiropas Savienībā.

Jauktais koris, tērpies glītajā jau-najā kārtā, nodziedāja valsts himnu. ES himna skanēja ierakstā un bez vārdiem. Pagasta padomes priekšsē-dētājs, ziedojot atvaļinājuma mirklus, iestiprināja ES zili dzeltenzvaigžņoto karogu pie pagastmājas.

Pēc tam visus klātesošos pils saim-nieces aicināja uz koncertu.

A.A.

Sēžu laiki pagasta padomē

9. VI plkst. 14.00 Vides aizsardzības un pagasta attīstības komiteja
9. VI plkst. 15.00 Izglītības, kultūras un sporta komiteja
10. VI plkst. 15.00 Veselības aprū-pes un sociālās palīdzības komiteja
14. VI plkst. 15.00 Finanšu komiteja
21. VI plkst. 15.00 padomes sēde

stundu garā uzstāšanās šķita pa-skrienam kā pārdesmit minūtes, lie-cina par dziesminieku mūzikas spē-ku.

Cik izdevās apvaicāties, tad klau-sītāji (ap trīsdesmit) gāja prom līdzī-gās gaišās noskaņās — patīkami pār-steigti un gandarīti.

Alnis Auziņš

5 . jūnijā pulksten 16.00 Dunda-gas luterāņu baznīcā koncertēs Val-dis Indrišonoks. Visi ienākumi baznī-cas jumta nomaiņai.

26. un 27. jūnijā draudzes dienas. Paredzētas tikšanās ar viesiem: Lu-tera akadēmijas docētāju Rolandu Eimani, Luterāņu stundas veidotā-jiem, mākslinieku Māri Subaču, žur-nāla Vides Vēstis darbiniekiem, Ventspils luterāņu draudzes čigānu ansambļa koncerts u.c. Sekojiet rek-lāmai!

Pašvaldības policista
pieņemšanas laiki
pirmdienās 13.00 — 16.00,
ceturtdienās 9.00 — 12.00
Līkajā muižā (pagastmājā),
ieeja no Evor puses.
Mobilais tālrunis 9573803.

Dārzkopības sabiedrībā Ievlejas
pie avota
19. jūnijā plkst. 19.00
PIRMSJĀNU IELĪGOŠANA
kopā ar
Jura Lasenberga kapelu.

Mīļi aicinām arī invalīdus.
Dalībmaksa — Ls 0,50.
Līdzī ņemt groziņus. Tālr. 6170868.
Ināra Čaunāne

Pārdod lietotu loga stiklu
tālr. 3232194 (no 9.00 līdz 17.00)

Jānis Buivids (1923)
Viktors Leijs (1935)
Eduards Grīnītis (1907)

«Dundadznieks» Nr. 5 (29)
2004. gada maijs.

Dundagas pagasta padomes izde-vums, iznāk reizi mēnesī, reģistrāci-jas Nr. 000702696

Redakcijas adrese: Pils iela Līkā muiža, Dundaga, LV 3270.

Redkolēģija: Gunta Abaja, Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 1-3232252, epasts: alnis@dundaga.lv), Ēriks Bērzkalns, Sandra Dadze, Anda Felša, Uldis Katlaps, Gunārs Laicāns, Aivars Miška, Rita Zemtiņa.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauz redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos snieguši amatpersona, citos gadījumos — rak-sta autors, intervijās — arī intervēja-mais. Pārpublicēšanas gadījumā lū-dzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā.
Metiens: 500 eks.
Internetā: www.dundaga.lv/avize